

Na okraji rozlehlého kosmodromu Terranie stála dlouhá řada plochých komplexů budov, ve kterých se usídlily firmy a obchodní společnosti. Ocitly se tak přímo v centru dění kolem mezihvězdné výměny zboží.

Trochu stranou a poměrně v pozadí stála malá ale masivní kamenná budova. Vypadala jako obyčejný domek, ale nebylo to tak. Na čelní stěně visel vývěsní štít. Kdo se k domku dostal dostatečně blízko, mohl si na něm přečíst: STARTRAMP A SPOL., společnost pro vesmírné lety, majitel Richard Flexner, kapitán mimo službu.

Kdo by onoho dne, tedy přesně 16. března roku 2102 opravdu kráčel kolem tohoto domu, musel by slyšet hřmotný hlas, který nadával až se hory zelenaly. Každý jiný by se obrátil, jen aby odtud co nejrychleji zmizel, ale mladá dáma, která právě vystoupila z taxíku a rázně zamířila k budově, to tu patrně znala.

Měla na sobě lehké letní šaty, široký klobouk, nesla si roztomilou kabelku a na nohou měla moderní sandály. I její tvář by se dala označit jako roztomilá, kdyby se v ní v očích nezračila tvrdá podnikavost i varující pohled.

S Ludmillou Grayboundovou, rozenou McBainovou, totiž nebyly žerty. Nejlépe ze všech to věděl její manžel.

A byl to právě on, kdo za zdí „Startrampu“ tak prostořece klel a nic netušil o přibližující se choti.

Kapitán Samuel Graybound vyletěl z křesla, jako by si sedl na napínáček.

„Tohle mi budeš muset ještě vysvětlit, Richi! Pak ti snad uvěřím. Institut pro přeškolení kosmonautů! Co je to za nesmysl? Co to po mně chtějí? Ti pitomci! Čert je vem!“

Jeho protějšek byl ztělesněním klidu. Seděl v křesle za stolem, který docela určitě pocházel z minulého století, opíral se zády o opěradlo a nohy měl na dřevěné desce stolu. „Můj milý Sammy, rozčilování škodí krevnímu tlaku,“ poznamenal. „Běž tam a zjistíš, co po tobě vlastně chtějí. Já tito tady nemůžu říct.“

„Přeškolení kosmonautů!“ zuřil Samuel Graybound a nedokázal se uklidnit. „Jako kdyby se na mně dalo ještě něco přeškolenovat! Jsou to blázni! K čertu s nima!“

„Zachovej klid,“ varoval ho jeho protějšek, nikdo jiný než sám šéf firmy, kapitán mimo službu Richard Flexner. „Hlavně nejednat zbrkle. Institut je přímo podřízen administraci Sluneční soustavy. Musíme na to brát ohled.“

„Brát ohledy... pchá! Jsme soukromá obchodní společnost se šesti vlastníma obchodníma loděma. Na co nás chtějí přeškolenovat? Máme snad v budoucnosti vykonávat nějakou práci pro vládu? To by nám ještě tak scházelo. Ti by se sakramentsky divili co občas vezeme...“

„Ticho!“ vylekaně zašeptal Flexner a ohlédl se, jako by jim naslouchal neviditelný špión. „Ne tak nahlas! Ječíš, že je to slyšet až do Terranie.“

„Pro mě za mě, ať mě slyší až na Arkonu!“ zuřil kapitán Graybound. „Kdo dneska nepašuje, sám sebe okrádá.“ Flexner zbledl.

„Teď už ale dost, Sammy! Chceš nás dostat do nebezpečí? Vždyť máš taky zájem na prosperování naší firmy. Jsi majitelem akcií, i když je momentálně vlastní tvůj vznešený tchán. Tudíž bys mohl poškozovat jeho a tím i sám sebe, kdyby sis pouštěl hubu na špacír.“

Graybound zalapal po dechu. Chtěl ještě něco říct, když za sebou z chodby zaslechl kroky. Lekl se, polkl, obrátil se a zíral na stromodnní kliku u dveří, která se právě pohnula.

I Flexner se lekl. Návštěvník? Snad z jejich rozhovoru nezaslechl příliš mnoho.

Pak si Flexner s úlevou oddechl, když spatřil štíhlou postavu Ludmilly Grayboundové. Vstoupila do místnosti, zavřela za sebou dveře a vrazila si ruce v bok.

„Co tady řvete?“ vyzývavě pohlédla na manžela. „No tak! Co se tu děje?“

Samuel Graybound už před dvěma lety překročil padesátku, ovšem Ludmille nebylo víc než dvacet. Rozdíl mezi těmito dvěma byl zřejmý na první pohled. Kapitán byl drsný chlapík, který se jen tak něčeho nezalekl, ale před svou ženou kapituloval bezpodmínečně.

„Ale zlatíčko,“ zašeptal a ukázal na křeslo. „Nechceš se nejdřív posadit? Právě jsme se obchodně dohadovali...“

„Kolikrát ti mám říkat, abys mi nelhal,“ odvětila ostře. „Však já se posadím, až budu chtít,“ řekla a usedla do křesla. „Odkdy patří k vašim obchodním záležitostem můj otec a pašování?“

„Měli bychom si tu nechat postavit zvukotěsné stěny,“ otfeseně zamumlal Graybound a přitáhl si židli. Když se na ni posadil, Flexner se právě v duchu modlil. Měl strach o svůj starožitný nábytek. Graybound byl totiž podsaditý mohutný pořízek, nicméně židle vydržela,

„Kdo pašuje?“ chtěla vědět Ludmilla.

Graybound se bezděčně přikrčil.

„Mluvili jsme o tom jenom obecně,“ pokoušel se Flexner zachránit situaci. „Mnohem důležitější je, má milá, že váš manžel dostal výzvu...“

„Před soud?“ lekla se Ludmilla.

„Ne, na Institut pro přeškolení kosmonautů. Dneska ráno mu ten papír přinesli. Jak jistě víte, váš manžel měl dnes letět k soustavě Tuglan, na palubě lodi LIZARD.“

„Ano, já vím. Hračky pro děti a plyšové medvídci pro malé Tuglanerany. Říkal mi o tom.“

„Je to tak, milá paní Grayboundová. Obzvlášť ti plyšové medvídci. Jsou tam vysoce ceněni a dobře se za ně platí.“

Flexner se pousmál. „Medvídci ze Země patří k nejoblíbenějším exportním artiklům.“

Ludmilla se netvářila nijak překvapeně. Ne, že by snad měla něco proti plyšovým medvídkům, ale v duchu se určitě sama sebe ptala, proč tahle malá zvířátka nevyrábějí Tuglanerané sami.

„Proč tě zvou na přeškolení? Co po tobě chtějí? Cos provedl?“

„Jak mám vědět, co po mně ti oslově chtějí?“ zařval Graybound, ale hned se zase zkrotil a uklidnil se. „Odpust', drahá. Já to nevím. Ani si to neumím představit.“

„Přeškolení?“ řekla protáhle. „Co by na tobě ve tvém věku chtěli ještě přeškolovat?“

Grayboundem to trhlo. Neměl rád nárážky na své stáří, zvláště ne, když je dělala jeho vlastní žena.

„Stáří tady nehraje žádnou roli, člověk je vždycky tak starej nebo mladej, jak se cítí.“

„Příležitostně ti to připomenu,“ slibovala Ludmilla a usmála se. Pak opět zvažněla. „Ano, jestli teda nevíš, o co jde, jdi tam. Třeba se to dozvíš. Kdy tam máš přijít?“

„Dnes odpoledne, hned.“

Ludmilla se uvelebila v křesle. „Počkám tady na tebe, v pracovně pana Flexnera.“

„Ó, to je velmi příjemné,“ rozplýval se Flexner. „Určitě se nebudeme nudit.“

„O tom jsem přesvědčen,“ zavrčel Graybound a zlostně pohlédl na šéfa firmy. Flexner byl stejně starý jako on, ale byl mnohem štíhlejší a díky tomu vypadal lépe než on. Byl to starý mládenec, nicméně měl pověst donchuana.

„Tak já tedy vyrazím. Přeškolení! Fakt jim asi přeskočilo! Hlavně aby mě nakonec neodveleli k námořnictvu.“

Vstal a vykročil ke dveřím.

„Ovládej se a žádný hlouposti,“ upozorňovala ho manželka. „Pořád měj na mysli, že jsou lidé, kteří jsou mocnější a silnější než ty!“

„Pche!“ hlesl Graybound a zabouchl za sebou dveře, „Duthlavy! Teoretici pitomý! Co znají z praxe? Nic! Vůbec nic! Jezdci na paragrafech! Úředníci! Pche!“

Ráznými kroky spěchal na parkoviště na okraji kosmodromu, kde stál jeho kluzák. Ještě než nasedl, ohlédl se k hangárům.

Stály tam tři lodě společnosti Startramp. Všechno to byly staré nákladní lodě, kulovité křižníky o průměru osmdesáti metrů. Pohybovaly se na principu hyperskoků. Jejich útroby byly zařízeny výhradně jenom jako skladiště. Byly tam ještě nějaké úzké kajuty a strojovna, žádné místo pro luxus nezbylo. Pouze LIZARD se v nějakých těch drobnostech lišila od ostatních lodí, avšak ne mnoho.

„Přeškolení!“ vrčel zlostně kapitán. „Však já jim ukážu!“

Obrovitá vysoká budova na okraji města. Tisíce kanceláří. Kolem dokola parky a lavičky. Institut pro přeškolení kosmonautů! Šéfinšpektor plukovník Ludwig Rammbuggl seděl za mohutným psacím stolem a přehraboval se v hromadě papírů, kterou mu právě přinesli. Tajemník mu s tím pomáhal.

„Všechno jsem připravil, pane.“

„Fajn, fajn, Pierre. Jsou mezi nimi i povolanci?“

Jako povolance tu chápali příslušníky vesmírné flotily, nebo flotily obchodních lodí, kteří se k přeškolení nehlásili dobrovolně, nýbrž byli vybráni centrálním počítačem.

„Ano, pane. Jeden. Jistý kapitán Samuel Graybound.“ Sekretář se přehraboval v papírech, pak jeden vytáhl a podal jej plukovníkovi. „Tady jsou podklady.“

Plukovník je prostudoval. Na čele mu vyvstaly vrásky. S narůstající nervozitou listoval těmito podklady; až se nakonec bezradně rozhlížel.

„Počítač se snad spletl,“ konstatoval pak. „Určitě se spletl!“

„Vyloučeno, pane. Víte stejně dobře jako já, že počítač se nemýlí.“

„No právě!“ přikývl plukovník. „Ale tenhle,“ podíval se na papíry, „kapitán Grayhound přece absolutně není schopen řídit žádnou z těch devíti nových lodí! Jsem dokonce přesvědčen, že se nám tu ani neukáže. Taková povaha jako on...“

Přerušil ho zvonek od dveří. Tajemník spěchal k videofonu a ohlásil se. Pak se otočil.

„Je tu kapitán Graybound...“

„Pošlete ho sem!“ řekl plukovník. „Kdo má tohle chápat? On snad uposlechl výzvu!“

„Třeba se mýlíte a ten muž je přece jenom použitelnější, než se domníváte, pane. Tyhle podklady nemusejí být vždycky úplné.“

„Možná,“ odpověděl plukovník. „Však uvidíme.“

A pak viděli.

Dveře se rozletěly a do kanceláře se vřítel kapitán Graybound. Byl rozcuchaný a zuřil.

„Kdo mi poslal ten připitomělej papír?“ zařval a praštil s pozvánkou na plukovníkův stůl. „Mám jinou práci, než ztrácet čas s byrokratama.“

Plukovník zrudl. Dvakrát marně zalapal po dechu. Pierre ustoupil o krok a díval se na Graybounda jako na zázračné zvíře. Ještě nikdy nezažil, že by se někdo takhle choval k jeho šéfovi.

„Co... co si to dovoluujete?“

Graybound se zájmem sledoval zarudlou tvář svého protějšku, jako by se jednalo o vědecký fenomén. Potom zavrtěl hlavou a poohlédl se po nějaké židli. Když žádnou nenašel, zůstal stát. Ale předklonil se, opřel se rukama o psací stůl a tiše pravil: „Jmenuju se Graybound, kapitán Samuel Graybound, velitel nákladní lodi LIZARD společnosti Startramp. A kdo jste vy?“

Plukovník znovu zalapal po dechu.

„Jsem plukovník Ludwig Rammbuggl, šéf oddělení nových příchozích.“

„Rammbuggl?“ zopakoval kapitán a rozchechtal se. „U všech Saturnových prstenců, co je to za jméno!“

„Pane! Co si to ke mně dovoluujete?“

„Cože?“ nevěřícně se přeptal Graybound. „Vám to ještě nikdy nikdo neřekl? A to vám to nebylo nápadný? Tak to už bylo na čase...“

„Pane!“

Graybound přikývl.

„No jo,“ opáčil. „To jsem celej já! Tak promiňte. Byl byste tak nekonečně laskav a sdělil mi, proč jste mě sem pozvali?“

Plukovník klesl zpět do křesla.

„Jste kapitán Samuel Graybound?“

„Už jsem se vám ksakru představil. Vy teda vážně chápete poněkud ztěžka...“

„Tady budete odpovídat na moje otázky. Tak jste nebo nejste?“

Graybound vzdychl.

„Jó, jsem to já.“

Plukovník se podíval na papíry.

„Ženatý s Ludmillou, rozenou McBainovou.“

„Bohužel,“ zabručel Graybound.

„Spolumajitel Startrampu a velitel křižníku LIZARD, osmnáct členů posádky.“ Plukovník vzhlédl a pak se zase podíval na papíry. „V mládí jste býval důstojníkem vesmírné flotily Země, ale kvůli alkoholu a odmítnutí rozkazu jste byl propuštěn a...“

„Chyba!“ klidně odporoval Graybound. „To já jsem podal žádost o propuštění, dřív než mě ty oslové mohli propustit sami. Vezměte to prosím laskavě na vědomí, plukovníku Bamrugle.“

„Rammbuggle!“ zlostně namítl plukovník.

„To není o nic lepší,“ přikývl Graybound.

Plukovník kroutil hlavou. Vzdal to.

„Pak jste byl kapitánem obchodní lodi ve státních službách, společnost General Cosmics Company. Po dvou letech jste odešel a vzal jste místo ve Startrampu. Hned poté, co jste si vzal jedinou dceru...“ podíval se na papíry, „Ephraima McBaina, který vlastní, většinu akcií společnosti. A tak jste se stal spolujednatel.“

„Ale jenom tichým,“ ujišťoval ho Graybound, aby posléze zařval: „Co se vůbec zajímáte o mé soukromé záležitosti, vy čmuchale? Starejte se o své věci!“

„Uklidněte se!“ nazlobeně vykřikl plukovník. „Nebo vás nechám vyvést.“

„Půjdu dobrovolně,“ odpověděl Graybound a otočil se, že odejde. „Co tady vlastně dělám?“

„Zůstanete,“ zaječel Rammbuggl. Sice věděl, jak nesmyslný úkol dostal, ale měl své předpisy, kterých se musel držet. „Takže pokračujeme. Oženil jste se.“

„Logicky,“ odpověděl Graybound. „Máte to správně.“

„Oženil jste se s velmi mladou dámou. Nevadí vám rozdíl věku?“

„Mně ne, vám ano?“

Plukovník se rozhodl, že se přestane věnovat záznamům o kapitánově soukromí.

„Z těchto akt nadále vyplývá, že jste byl dvakrát žalován za pokus o pašování. Nicméně nemohlo vám být nic dokázáno, proto dodnes žijete na svobodě. Kromě toho...“

„To byly pomluvy!“ přerušil ho Graybound. „Hodně lidí mi závidí. Vy ne?“

„Vinou nedostatku důkazů jste byl ponechán na svobodě. Víc nemohu konstatovat. Avšak zdá se mi, že zákony vás tak moc nezajímají.“

„Dokažte mi to!“ triumfálně opáčil kapitán.

„Hm,“ odpověděl plukovník a listoval dál v papírech. Potom vytáhl modrý list, přečetl si jej, svraštil čelo a zavrtěl hlavou. „Mám tu vyhodnocení počítačového mozku, kterému jsme dali vaše podklady k analýze. Jednoznačně z nich vyplývá, že jste velice schopný vesmírný pilot se zkušenostmi. Dále počítač konstatuje, že byste měl být pozván na přeškolení a že byste měl velet jedné z našich nových lodí.“

Graybound zpozorněl. Přistoupil blíž a opět se opřel o psací stůl. Aby získal místo, odsunul nějaké papíry stranou.

„Nové lodě? Co tím myslíte?“

Plukovník Rammbuggl se zhluboka nadechl. Tohle byla jeho chvíle.
„Jedná se o lineární nadsvětelný pohon,“ oznamoval s výrazem vědce. „Byl vyvinut během uplynulých desetiletí. Momentálně se Perry Rhodan nachází na jednom z delších zkušebních letů, ze kterého se zatím ještě nevrátil...“

„A taky se nikdy nevrátí!“ řekl nahlas Graybound. „Proč ho vůbec napadlo riskovat tyhle ty nesmysly místo aby zůstal u starých bezpečnějších metod hyperskoků?“

„Nestarejte se o záležitosti Administrátora!“ poradil mu plukovník, „Každopádně velmi brzy budou do vesmírné flotily Země zařazeny lodě s lineárním pohonem. Budeme potřebovat schopné kapitány. V našem institutu je přeškolíme. Proto jste tady.“

„Přeškolit? Mě?“ podivil se Graybound. „Zrovna mě jste si našli? Vám vopravdu asi přeskočilo!“

„Ale prosím vás...“

„Prosíte, vy, plukovníku Trdlo?! Proste, ale nebude vám to nic platný. Zůstanu u starý poctivý vesmírný obchodní flotily a s těma novinkama nechci mít nic společného. Řekněte to svým nadřízeným. Smím teď odejít?“

Plukovník však zavrtěl hlavou. „Není určující, co chcete. Počítač rozhodl a ...“

„Mě nezajímá ta hromada plechu. Já sám jsem pánem svých rozhodnutí. Žijeme přece v demokracii! Takže! Já ne chci, a tím je to hotový!“

Vyrazil ke dveřím.

„Počkejte!“ křikl za ním plukovník. „Nemůžete jen tak jednoduše odříct. Měl byste se podrobit alespoň předběžným zkouškám.“

„Zkouškám?“ nedůvěřivě se zeptal starý kapitán. „O jaký zkoušky jde?“

„Technické vědomosti, charakterová vhodnost, všeobecné vzdělání a tak dále.“

„Aha, charakterová vhodnost?“ oddechl si Graybound.

„Tak to jsem prakticky propadl. Nashledanou...“

„Stát!“ znovu zařval plukovník. „Tak počkejte přece! Čeká vás test...“

Kapitán Graybound zaváhal. Pomalu se otočil a zahleděl se na plukovníka. Pak přikývl a řekl: „Ano, máte pravdu. Test. Dobře. Můžete ho mít.“ Jeho hlas se náhle změnil. Předstoupil o krok a zařval z plna hrdla: „Vy jste ten největší vůl, kterej běhá po týhle směšný planetě. A vaše jméno k vám sedí!“

Plukovník zalapal po dechu. „Nechám vás zatknout. Tohle to je vrchol!“

„Takže jsem neobstál?“ zdvořile se zeptal Graybound zase normálním hlasem. „Nejsem charakterově vhodný. Já totiž nechci na žádnou z těch nových lodí, já si zůstanu u své starý. Chápete, vy jedna imitace důstojníka?“

Plukovník vzal tlustou červenou tužku a přeškrtnl modrou kartu, kterou dostal z počítače.

„Nehodíte se!“ hlesl. „Jste zcela neschopen! Ani charakterově ani vzděláním. Zmizte, člověče! Už vás v životě nechci vidět! A vězte, že jakmile se dozvím sebeství informace o tom, že jste překročil zákon, připravte se na nejhorší. Dejte si pozor. Ještě jsme spolu neskončili.“

„To je vyhrožování,“ s úlevou konstatoval Graybound. „Budete moct mluvit o štěstí, když vás nezažaluju.“ Odešel ke dveřím a otevřel je. „Žijte blaze, plukovníčku!“

A zabouchl za sebou.

Kapitán Graybound minul sekretářku, aniž by ji pozdravil. Za bouchl i druhé dveře a ocitl se na chodbě. Rychle našel východ, parkoviště a svůj kluzák.

Přeškolení! To by se jim tak hodilo! Zase ho dostat do svěrací kazajky plnění povinností!

Sotva se vrátil ke své ženě a ke společníkovi, už na něj naléhali, o jaký druh školení jde. Chtěli to vědět.

Ale on jim odpovídal jenom samými nadávkami.

„Chtěl mě donutit, abych převzal jednoho z těch jejich nových lidí. Ve státních službách! Fakt jim přeskočilo!“

„Loudové?“

„Jo, tak jsem nazval ty nový lodě. Lineární pohon, jestli jsem dobře rozuměl.“

„Aha,“ přikývl Flexner. Už o tom také něco slyšel. „Měli by nám s tím dát pokoj, není nic lepšího než transitní technika.“

„Jasně!“ souhlasil s ním Graybound. Znovu vstal, přešel ke své manželce a položil jí pravici na rameno.

„Opozdil jsem se. Za několik dní budu zpátky. Měj se tady dobře, zlatíčko. Letím s plyšovejma medvídkama na Tuglan. Malí Tuglanerané už na ně čekají.“

Ludmilla zoufale pohlédla na Flexnera.

„Fakticky má na palubě jenom hračky?“ zeptala se.

„Ručím za to,“ ujistoval ji Flexner. „Vězte mi.“

„Nestarej se o moje kšefty, zlato,“ dodal Graybound. Ale když spatřil smutné oči své ženy, rychle se obměkčil. „Však já ti něco přivezu.“

Políbil ji, vzal doklady ke zboží a opustil místnost.

Tentokrát nasedl do taxiku, který ho dovezl na startovní plochu. Tři lodě Startrampu stály těsně při sobě. Mužstvo pobíhalo kolem. Jak to vypadalo, byly nakládány i obě sesterské lodě.

LIZARD měla zavřené vstupy. Mužstvo už patrně čekalo na palubě.

Právě přijížděl celník, poručík Dopner, a požadoval od Graybounda doklady o zboží. Hned je dostal a prostudoval je. Moc se jim nevěnoval, protože s Grayboundem byli přátelé, ale nějaké ty formality musel přece jen dodržet.

Z kosmodromu Terranie neustále startovaly lodě, jiné mezitím přistávaly. Jejich kontrolování bylo čistě namátkové, protože pašování se příliš nevyplácelo, a kromě toho bylo velmi přísně trestáno. Většina soukromých obchodních firem prováděla státní zakázky. Odbavení lodí se stalo pouhou formální záležitostí.

„Takže plyšová medvídci,“ kroutil hlavou Dopner. „A s tím se dají dělat obchody?“

„Však se na ně podívejte,“ odpověděl mu kapitán Graybound. „Třeba si jednoho vezmete pro vaše dětičky...“

„Nemám děti, jsem svobodný.“

„Oukej,“ kývl kapitán. „Takže mohu odletět?“

„Můžete, Graybounde,“ zavrčel poručík Dopner a zmizel. Kapitán se otočil.

V otevřeném vstupu do osmdesátimetrové koule stál malý muž. Graybound ho hned poznal.

„Helou, Rexi!“ řekl a ledabyly pozdravil. „Už seš jako natrní, co?“

„Měli jsme startovat před hodinou, Same. Co se stalo?“

„To ti řeknu pozdějc! Teď rychle odtud! Už smíme odletět!“

Onen muž měl na sobě uniformu poručíka. Tvář měl zjizvenou po neštovicích a vůbec neprobouzel důvěryhodný dojem. Rozplácnutý boxerský nos svědčil o prodělaných drsných rvačkách jeho pána. V očích mu však sedělo něco jako dobrosrdečnost, což vůbec neodpovídalo jeho zevnějšku ani chování.

Rex Knatterbull byl prvním důstojníkem LIZARDU a blízkým důvěrníkem kapitána lodí.

„Jsme připraveni ke startu, Same.“

„Tak honem pryč!“

Po první transici letěli podsvětelnou rychlostí dál. Teprve nyní mohl být zkontrolován a vypočítán nový kurz.

Protože Graybound měl v úmyslu něco jiného, než letět na Tuglan. Jeho cíl ležel ve vzdálenosti 12 618 světelných let a jmenoval se Glatra III., jeden ze světů, obsazených Galaktickými obchodníky. Vousatí Skokani platili velice dobře za určité zboží ze Země. Pozemské úřady však o tomto obchodu nesměly vědět. A už vůbec nesměly zjistit, že LIZARD letí k nějaké planetě Skokanů.

Když osaměli ve velínu, Rex Knatterbull řekl: „Chtěl jsi mi o něčem vyprávět vysvětlit mi zpoždění.“

Graybound přikývl, ale nezvedl se ze svého křesla. Otočil se k vedlejší místnosti a řekl: „Haló, haló, moje zvířátko - kdy tě uvidím?“

Rex vzdychl. Divadlo s tím praštěným papouškem už znal. Zdálo se, že Graybound papouška miluje víc, než svou vlastní ženu. Když barevné zvířátko přiletělo, usmál se. Kapitán tvrdil, že mu nese štěstí.

Papoušek se jmenoval Torero. Uměl mluvit, někdy dokonce říkal i věci, které seděly. Přirozeně, že se to stalo docela náhodou, ale Graybound tvrdil, že papoušek má víc rozumu, než většina posádky jeho lodí.

„Dobrej den, dědo,“ zakrákoral papoušek.

Graybound se usmál a vysvětlil svému prvnímu důstojníkovi tu věc s přeškolením.

„Hm,“ pokýval hlavou Rex. „A to tě jednoduše nechali odejít?“

„No jistě.“

„To je podezřelý,“ řekl první důstojník. „Velmi neobvyklý a podezřelý!“

„Nesmysl!“ odporoval Graybound. „Počítač se prostě splet, to se může stát.“

„No nevím, Same, oni se ti zase ozvou. Tak rychle se nevzdávají. Potřebují pokusný králíčky.“

„Králíčky pro novou loď?“ zamyšleně odpověděl kapitán. „To je možná pravda.“

„No jistě, vezmou si lidi, který se jim nehoděj do krámu, strčej je do těch lodí a vystřelej je mezi hvězdy. Když se nevrátěj, nic se neděje. Jasný?“

„No ne tak docela,“ zavrtěl hlavou Graybound. „To myslíš, že se chtěli zbavit i Rhodana?“

„Nesmysl! Jak tě to napadlo?“

„Protože i Rhodan je na cestách s jednou z těch novejších lodí, aby ji vyzkoušel. Pokud riskuje on, pak by ta věc měla bejt v pořádku. Nebo si snad myslíš opak?“

„Ne, to věc pochopitelně mění. Takže přece jenom hledali slušný lidi. O to je divnější, že si vybrali právě tebe.“

Kapitán pokrčil rameny.

Palubní navigátor vyplívl kartičku se záznamy. Rex na ni pohlédl.

„Příprava skoku běží,“ oznamoval. „Odchylka od původního kurzu je značná. Jestli si toho bratříčci všimnou...“

„To by byla náhoda!“ mávl rukou Graybound. Podíval se na kartu. „Docela pěkná difference. Ovšem pořád ještě můžeme tvrdit, že ta naše stará kraksna nefunguje jak by měla. Třeba nám to sežerou.“

„To sotva,“ namítl Rex. „Ještě deset vteřin.“

Když absolvovali další transici, přiblížili se o drahý kus k cíli. Tuglan se nacházel v opačném směru:

„Další skok - třicet minut,“ oznamoval Rex. První důstojník pracoval zároveň jako navigátor. „Máme ještě trochu času.“

„K čemu?“

Rex zmlkl, protože se právě otevřely dveře do velínu a vstoupil muž v civilu. V ruce držel záznamový blok.

„Co se děje, Smithi?“ zahřímal Graybound. „Máte přece dřepět ve své spojařské kajutě a rušit nás, jenom když je ně jaký důvod!“

Henry Smith působil velice rozpačitě. Vůbec vypadal, že se do tohoto prostředí nehodí, ale byl to chybný dojem. Každý na palubě LIZARDU měl v minulosti nějaký šrám, a stejně tak Smith. Jeho skutečné jméno nikdo neznal. Ale byl to vynikající spojař a radiotechnik.

„Spojové signály!“ odvětil lakonicky. „Rychlejší než světlo, ale ne hypervlny - ve vzdálenosti asi pěti světelných hodin.“

Graybound vyskočil z křesla.

„Člověče - a to mi říkáte teprve teď? Jestli je to strážní loď flotily, tak...“

„Je to křižník, pane. Kurz na nás.“

První důstojník se vyřítel k transiční kontrole. Ještě osmadvacet minut k následujícímu naprogramovanému skoku. Příliš mnoho času.

„Kurz na nás?“ hlesl Graybound vyděšeně. „Co nám chce?“

„To neřekl,“ s nadějí v hlase opáčil Smith. „Ale co by po nás asi tak mohli chtít? Vysvětlení kurzu, nákladu...“

„Mizero!“ zakrákoral papoušek, ale nikdo netušil, komu to patřilo.

Nekontrolovaný hyperskok v sobě ukrýval řadu nebezpečí.

Mohli zabloudit a nenajít pak cestu zpět. Všechny souřadnice skoku byly uloženy v paměti počítače a mnohé se dalo rekonstruovat, ale přesto zůstávalo riziko, které bylo značné.

„Neodpovídejte jim, Smithi! Zůstaňte pouze na příjmu a nehlaste se. Dejte mi vědět, až budou v blízkosti. Pak musíme jednoduše zmizet. Máme ještě pětadvacet minut k vypočítanému skoku.“

Smith zmizel. Rex si pohrával s ovládacím panelem.

„Teď můžeme kdykoli skočit, Same.“

„Budeme vyčkávat, Rexi!“

Uplynulo deset minut.

Pak se do velínu znovu přiřítel Smith.

„Křižník skočil. Ani ne světelnou minutu od nás transitoval. Jeho kapitán požaduje, abychom se přitočili a dovolili přístup kontrolní jednotce na palubu naší lodi. Taký by rád věděl, proč neodpovídáme.“

Rex odpověděl: „Snad bychom je mohli ještě deset minut zdržet, to by nám stačilo.“

Graybound přikývl.

„Dobrá, Smithi. Navažte spojení. Přepojte to do velínu. S těma čmuchalama si promluvíme osobně.“

O dvacet minut později se na monitoru objevila rozzuřená tvář důstojníka Sluneční vesmírné flotily.

„Jak to, že nám neodpovídáte? Otevřete vstupy pro inspektory!“

Graybound to nejdříve zkoušel po dobrém. „Naše spojové zařízení, pane... je defektní. Někdy funguje a někdy prostě ne. Teď právě nefungovalo.“

„Pohádky!“ odvětil inspektor. „Tuhle výmluvu známe. Identifikujte se!“

„Lod' LIZARD ze Startrampu. Velitel kapitán Samuel Graybound. Náklad pro Tuglan...“

„Graybound?“ nevěřícně zaúpěl důstojník. „Graybound s tím papouškem?“ zašklebil se. „Tak to jsme měli štěstí! Vsadím se, že se vám naše návštěva na palubě nebude líbit.“

„Těšíme se na vás,“ lhal Graybound.

Rex se podíval na hodinky. Ještě pět minut.

„Zanechte žertů. Otevřete vstup na loď. Má jednotka je už připravena k nastoupení. Půjdu i já osobně.“

Smith zvolal odvedle: „Už jsou na cestě! Šest mužů, pane!“

Rex se zatvářil starostlivě. Pravou ruku položil na páku, která měla vyvolat nekontrolovatelný hyperskok. Graybound na něj kývl, ale ještě nedal znamení. Nechtěl zmizet jednoduše bez rozloučení.

„Poslouchejte, poručíku! Nechci vaše lidi ohrozit, proto je nesmím pustit do blízkosti mé lodi. Nehledejte nás! Chápete?“

Pak kývl na Rexe.

Pohnul pákou.

Před očima rozzlobeného velitele strážní lodi, který nebyl poručíkem, nýbrž majorem, LIZARD zmizela.

Strážní jednotka se zastavila. Kapitán Graybound se ponořil se svou lodí LIZARD do moře hvězd.

Perrymu Rhodanovi a jeho lidem se na palubě výzkumné lodi FANTASY nedařilo o nic lépe.

Při návratu z Akonu, vzdáleného více než čtyřicet tisíc světelných let od Země, zabloudili ve vesmíru. Lineární pohon fungoval, ale uspěchaný odlet z Akonu zavinil, že ztratili směr.

FANTASY byla kulovitou lodí typu těžkých křižníků Terra, měla v průměru dvě stě metrů a byla zčásti přebudována, aby v ní zbylo místo pro nový pohon. Takže netraskala, nýbrž letěla milionnásobkem rychlosti světla.

Princíp pocházel od Druufů, ale byl značně změněný a vylepšený.

Při letu k Akonu FANTASY prolétla jádrem jednoho ze sluncí Galaxie a strhla s sebou část jeho hmoty. Málem kolem sebe vytvořila novou planetu, ale podařilo se jí uniknout z rotujících žhavých slunečních mas.

Nyní bludný zpětný let.

Kde byla Země?

Seděli všichni pospolu v Rhodanově kajutě, byli spojeni s kapitánem lodi Jefem Claudrinem přes monitor., Neobvykle hustá hvězdokupa v okolí naznačovala, že jsou někde v blízkosti centra Mléčné dráhy. Země však ležela na jejím okraji. Museli se tam vrátit, aby měli vůbec nějakou šanci. Už odvysílali nouzové volání hypervysílačkou, ale nebylo to moc platné, protože neznali vlastní pozici.

„Zaměřili jsme cílovou hvězdu, pane,“ řekl plukovník Jefe Claudrin. „Letíme k ní milionnásobkem rychlosti světla. Z její blízkosti pak zahájíme měření pozice.“

Reginald Bull, který seděl vedle Rhodana, vzdychl: „Takže ten nový pohon mě. moc nenadchnul. Jistě, vidím hvězdy, ale to je taky všechno. Jsme snad rychlejší než jindy? Je ten pohon bezpečnější? Ne, transice je lepší.“

„A co bolest při rematerializaci?“ připomínal Rhodan.

„To se dalo vydržet, Perry. Pořád lepší než zabloudit.“

„Každá nová věc musí být vyzkoušena,“ odporoval Rhodan. „Něco jsme zjistili a na základě toho víme, co musíme zlepšit. Například Kalupovo kompenzátorové pole...“

„Cože?“ zeptal se obr, který seděl stranou. Přejel si rukou přes holou lebku a dodal: „Co se vám nelíbí na mém kompenzátoru, pane?“

„Můj milý Kalupe, nemohu říct, že by se mi něco nelíbilo, ale jistě přiznáte, že nějaká ta zlepšení by byla na místě. Nemám nic proti účinnosti vašich konvertorů, ale kdyby zklamaly, byli bychom ztraceni.“

Profesor Dr. Arno Kalup klesl zpět do svého křesla.

„Aha...! Pokud vás netrápí nic jiného...“

„Momentálně ne,“ zamumlal Rhodan a znovu se zahleděl na monitory. Netrvalo dlouho a loď se otřásla. Sotva to odeznělo, ozval se hlas vedoucího inženýra. „Pozor! Exploze v sektoru BN-8! Škody zatím neznámé. Všechny strojovny byly uzavřeny automatickými zábranami.“

Rhodan vyskočil. Podíval se na Kalupa. „To je váš sektor, profesore! Konvertory!“

„Nemalujte čerta na zeď,“ klidně kývl Kalup. „Pak by se tady totiž mohl objevit.“

Znovu zazněly poplašné sirény.

„Potvrzen vstup vakua,“ ozvalo se z reproduktoru. „Všichni zůstanou na svých místech. Obléci si skafandry. Další informace následují.“

Rhodan chvíli váhal, ale pak mu došlo, že veškerá tíha zodpovědnosti spočívá na něm. „Zůstanete tady!“ řekl ostatníma spěchal ke dveřím.

„Tvůj skafandr Perry!“

Byl to Bully, kdo vyskočil a utíkal k zabudované skříni, aby svému příteli vytáhl skafandr.

„Nemáme čas,“ křikl na něj Rhodan a už byl venku na chodbě. Utíkal rovnou do velínu.

„Jaká je situace, plukovníku?“ vyhrkl Rhodan na kapitána lodi Jefe Claudrina.

„Špatná, pane. Ze strojovny se nám nikdo nehlásí. Obávám se nejhoršího, pane.“

Rhodanovi jako by položili ledovou ruku na srdce. Neměl strach z nebezpečí, nebál se vlastního osudu. Ten ho neděsil. Ale obával se o životy svých lidí.

„Spojení přes videofon?“

„Přerušeno, pane. Žádné spojení.“

To vypadalo špatně.

„Rychlost?“

„Klesla pod rychlost světla, pane. Pohon už jenom prostý. Detonace musela vyjít z Kalupových konvertorů.“

Rhodan se zamračil.

„Můžete manévrovat?“

„Bohužel ne, pane. Loď mě neposlouchá.“

Rhodan přikývl.

„Takže je to vrak - bez pohonu, bez řízení. Hotovo!“

Plukovník Claudrin však zavrtěl hlavou.

„Krátkce před neštěstím jsem naměřil určité hodnoty, pane. Ve vzdálenosti tří světelných let pluje vesmírem žluté slunce. Stejný typ jako to naše. Pravděpodobně má planety, letíme přímo k němu.“

„No a? Copak s tímhle vrakem můžeme přistát?“

„V záchranných člunech ano, pane.“

Rhodan si uvědomil, že Claudrin zachoval chladnou hlavu. Každopádně chladnější než on sám. A v tuto chvíli byly rozumné klidné úvahy důležitější než všechno ostatní.

„Máte pravdu, plukovníku. Zjistěte, kolik člunů máme k dispozici. Postarám se o lidi.“

Než mohl velitel odpovědět, Rhodan z velínu zmizel. Spěchal po chodbě a naskočil do antigravu, který ho odvezl blíž k centru kulovité lodi. Pospíchal, urazil značný kus cesty, až ho zastavil mladý poručík Mahaut Sikhra, velitel jednotky speciálních úkolů. Malý houževnatý Nepálec chytil Rhodana za paži.

„Tady nemůžete pokračovat, pane.“

Rhodan to už také poznal. Síla exploze způsobila netušené škody. Dveře byly vyrvané z rámců a všude se povalovaly trosky zařízení. Prázdnota vesmíru by pronikla až sem, kdyby ji nezadržely automatické zábrany. Ty nyní představovaly jedinou věc, která stála mezi nimi a smrtí.

„Jaká je situace, poručíku?“

„Mí lidé ji právě zjišťují. Pronikli malým nouzovým vstupem do strojovny. Každou chvíli čekám jejich hlášení.“

„Bylo zasaženo pouze centrum?“

„Bohužel ne, pane. Exploze si našla cestu. Nejslabším místem byly skladové prostory a hangáry. Tlak roztrhal stěny a způsobil nové exploze i mezi záchrannými čluny a v arzenálu zbraní.“

Rhodan neodpovídal.

Ještě neznal počet mrtvých členů posádky, ale muselo jich být více než sto. Možná dokonce dvě stovky. Samotná loď se proměnila ve vrak. Existovalo ještě nějaké východisko z této beznadějně situace?

Vtom zabzučela vysílačka. Poručík Sikhra ji aktivoval.

„Tady Sikhra. Co je?“

„Seržant Radler, pane. Nikdo nepřežil. Všichni tu jsou mrtví. Nestačili si obléct skafandry. Šlo to příliš rychle, pane.“

Sikhra mlčky pohlédl na Rhodana a pak řekl do mikrofону:

„V pořádku, Radlere. Vraťte se, až se na to všechno podíváte. Vše utěsnit! Možná tam jsou ještě kajuty, ve kterých zůstal vzduch. Jednejte pečlivě a opatrně.“

Sikhra vypnul spojení. Pořád ještě se díval na Rhodana. „Víc toho udělat nemůžeme, pane.“

Rhodan kývl. Cítil příšernou prázdnotu v mozku. Nesl vinu na této katastrofě? Anebo bylo přirozené, že testování nových vynálezů si vyžaduje oběti? Mohl těmto obětem zabránit? Otočil se a vracel se cestou, po které přišel. Málem přitom klopýtl o myšoba Guckyho, který materializoval přímo pod jeho nohama. Jako pro teleportera nebylo pro Guckyho nic jednoduššího, než měnit své stanoviště pomocí teleportace.

„Nemohls té katastrofě zabránit,“ řekl svým pištivým hlasem. „Nic si nevyčítej, Perry! Za tu explozi nikdo nemůže. Nikdo! Ani Kalup ne.“

„Víš vůbec kolik lidí zemřelo, Gucky?“

„To nevím, ale vím, že to přestál jenom jeden záchranný člun. Všechny ostatní byly zničeny.“

„Musíme svolat všechny kdo přežili, Gucky. Velká jídelna zůstala nedotčena. Můžeš to zorganizovat?“

„Můžeš se na mě spolehnout,“ přikývl Gucky. Byl pyšný, že dostal důležitý úkol. Usmál se a zmizel.

Rhodan se vrátil do velínu. Teprve nyní ho napadlo, aby hypervysílačkou odvysílal volání o pomoc. Bohužel ho to napadlo pozdě.

Příliš pozdě...

Dvacet metrů přede dveřmi do spojové centrály se podlaha pod jeho nohama zvedla a Rhodan se zapotácel. Rukama se chytil za stěnu. Zároveň zhaslo světlo. Pak odumřelo poslední zavibrování ještě pracujících reaktorů.

Potom zavládlo děsivé ticho.

Rhodan se sebral a pospíchal dál. Znal chodbu nazpaměť. Vyznal se tu i potmě. Nahmatl dveře a když je chtěl otevřít, zablikalo nouzové osvětlení, které čerpalo energii z baterií. Aspoň to!

Ke svému podivu poznal Carla Riebsama, palubního matematika. Co ten pohledával u spojařů?

„Vy tady?“

„Zmizel jste, pane, a nikdo nevěděl kde jste. Tak mě napadlo odvysílat volání o pomoc. Hypervysílačkou, pane. Sotva jsme všechno připravili, explodoval energetický reaktor. Přišel jsem asi o minutu později než bylo nutné.“

Rhodan ztratil naději.

„Takže jste to nedokázal?“

Riebsam smutně zavrtěl hlavou. Rhodan pohlédl na vysílačku.

Nepostačí energie baterií?“

„Jenom pro normální spojový provoz, pane. A to by nám v této situaci příliš nepomohlo.“

Rhodan přemýšlel. „Proč ne? Naše strážní křižníky létají i v tomto sektoru Galaxie. Třeba je některý z nich nablízku. Takže - vysílejte!“

Sotva vstoupil do velínu, vynořil se i Gucky. Bully stál vedle plukovníka Claudrina a mluvil s ním.

„Co je, Perry? Máme naději?“

Rhodan pomalu přikývl. „Naděje je pořád, dokud žijeme a myslíme i my.“ Obrátil se na Guckyho. „Měl jsi nějaký úspěch?“

„Shromažďuj se v jídelně, jak jsi přikázal. Je jich asi padesát.“

Padesát?“ zbledl Rhodan. „Padesát mužů ze tří stovek?“

Myšob na to neodpovídal. Smutně se rozhlédl a mlčel.

„Bude jich víc,“ snažil se Claudrin. „Mnoho lidí je šoková no a ochromeno děsem. Musí se nejdřív vzpamatovat.“

„Řekněte jim, aby se odebrali přímo do hangáru B. Odstartujeme se záchranným člunem. Za půl hodiny.“

Pak se Rhodan obrátil na Guckyho a přikázal mu, aby si stejně jako on oblékl skafandr.

„My se mezitím podíváme do strojovny. Možná tam ještě někoho najdeme.“

Sotva se oblékli, Gucky s Rhodanem teleportoval do strojovny. Stačil k tomu tělesný kontakt. Myšob vzal Rhodana za ruku a skočil.

Pět minut před startem člunu se v hangáru B shromáždilo osmdesát mužů, To byli všichni, kdo přežili neočekávanou katastrofu.

Záchranný člun pojmul za normálních okolností jenom čtyři muže, ale ve strojovně, skladu a podobně se dalo umístit v nouzové situaci mnohem více lidí.

Naložení posádky proběhlo bez větších potíží. Jako pilot opět působil plukovník Claudrin. Okamžitě klesl do pilotního křesla a čekal na Rhodanův rozkaz ke startu. Velký vnitřní vstup hangáru se rozevíral. Vzduch vyrážel z hangáru a dělal místo vakuu.

Když Rhodan kývl na plukovníka, uvnitř FANTASY se znovu ozvala exploze. Otřes lodi byl tak mocný, že se zapotáceli člun. Potom malá vesmírná loď vyklouzla z hangáru a vystřelila vzhůru do mezihvězdného prostoru.

„Čtyři planety, pane,“ hlásil první důstojník.

„Díky, majore. Vyhlídky?“

„Vnitřní planeta je žhavá a povrch tekutý. Obě vnější planety jsou metanovými obry. Druhá planeta vypadá vhodně. Atmosféra dýchatelná. Žádné kontinenty nebo moře. Jedna jediná pevnina bez vegetace.“

Rhodan se obrátil na Claudrina.

„Nasměrujte nás ke druhé planetě a pokuste se realizovat přistání. Nemáme jinou možnost.“

Mezitím se jednomu mladému poručíkovi ve spojové centrále přece jenom podařilo odvysílat krátký nouzový impuls pomocí hypervysílačky. Ovšem impuls byl velice slabý. Mohly by jej zachytit jen ty nejcitlivější přijímače, pokud vůbec. A to za předpokladu, že budou někde v blízkosti. Ale ne všechny lodě flotily měly tak citlivé speciální přijímače.

Naděje tedy o něco vzrostla, nicméně stále ještě zůstávala mizivou.

Žluté slunce stálo napravo, zatímco se blížili ke druhé planetě. Na monitoru zatím rozpoznávali podrobnosti na jejím povrchu.

„Vypadá to sakramentsky zajímavě,“ ironicky zavrčel Bully. „Žádná voda. Všechno šedý. Žádný lesy. Žádný louky.“

„Chtěl bys toho příliš mnoho,“ odvětil Rhodan. Můžeme být rádi, když vůbec přistaneme, aniž bychom si ublížili. Zdá se mi, že tento člun nepracuje tak, jak by měl. Asi nezůstal nepoškozen. Ovšem pokud přistaneme, budeme mít alespoň pevnou půdu pod nohama.“

Dvakrát oblétl planetu v nízké výšce, aniž by si všiml něčeho podezřelého. Žádná pohoří, žádné údolí nic. Jenom lehce zvlněná šedivá plocha bez ohraničení a znaků.

„Divná planeta,“ zamumlal Bully.

Rhodan si to myslel také, ale mlčel. Nechtěl Claudrina rušit při přistávacím manévru.

Plukovník jako by tušil jeho myšlenkový pochod.

„Je vlastně úplně jedno, kde přistaneme. Tam dole to vypadá všude stejně. Zkusíme to?“

Rhodan přikývl.

„Připravit na přistání,“ přikázal prvnímu důstojníkovi. Ta planeta vypadá neobydleně, ale raději rozdejte ruční paprskomety.

Poručík Sikhra se se svým speciálním komandem podívá napovrch planety jako první. Teprve až nám ohlásí, že všechno je v pořádku, opustí loď, i ostatní. Nesmíme riskovat další katastrofu.“

„Vy si myslíte, pane...?“

„Jistota je jistota.“

Přestože měl plukovník Claudrin potíže s řízením člunu, podařilo se mu hladké a měkké přistání. Vlastně poněkud příliš měkké přistání.

Nikdo nepocítil dosednutí člunu. Bylo to, jako by země planety byla odpružená.

Poručík Sikhra opustil člun s pěticí svých mužů. Byli se Rhodanem ve spojení pomocí vysílaček.

Vzduch planety byl čerstvý a chladný. Slunce stálo vysoko na nebi, ale nedávalo příliš tepla a světla.

Sikhra sestoupil jako první po úzkém kovovém žebříku dolů a položil nohu na povrch nového světa, který nebyl zaznamenán na žádné z map Pozemšťanů. Neměl žádné jméno, ale brzy měl nějaké dostat.

Povrch planety se mu zdál měkký, ale pořád ještě necítil žádné podezření. Bezpečně stál a neviděl žádného protivníka. To mu pro začátek stačilo.

Dal svým lidem znamení, aby ho následovali.

Odešli opodál. Sikhra měl dojem, jako by šel po ustrnulých mořských vlnách. Tak nějak ta krajina vypadala. Vlnila se až k obzoru.

„Vzduch je dobrý,“ oznamoval Claudrinovi. „Nikde žádný život. Nic. Povrch planety... hm...“

Sklonil se a dotkl se planety rukou.

„Druh povrchu neznámý,“ oznamoval. „Ani země ani skála. Nejlépe bude, když sem pošlete nějakého odborníka, pane.“

„Pokračujte v průzkumu, poručíku.“

Když se Sikhra obrátil, aby se podíval na vesmírnou loď, zarazil se. Zdálo se mu, že vesmírná loď stojí v jakési prohlubni. Nebo mezitím klesla?

Cítil však, jak se jeho nohy propadají a to mu dávalo jistotu.

„Povrch není stabilní, pane,“ oznámil. „Povoluje. Člun se do něj noří.“

Okamžitě se vraťte, Sikhro. Pospěšte si!“

Sikhra se rozběhl, ale běželo se mu špatně. Nicméně dorazil až ke člunu a teprve tam si všiml, že teleskopické nohy malé vesmírné lodi se úplně ztrácejí v šedivé půdě.

Vrátil se i se svými pěti muži rychle na palubu.

Jakmile se za nimi zavřel vstup, agregáty pohonu zavyly. Sikhra se řítí do velínu.

„Své pozorování jste nám patrně sdělil příliš pozdě,“ pravil vážně major Krefenbac. „Přistáli jsme na jakési bahnité planetě.“

Sikhra zavrtěl hlavou.

„Ne, pane. To není žádné bláto, to je něco docela jiného. Dobře to nese. Možná, že člun je příliš těžký. Třeba se neponoří úplně, třeba se to zastaví.“

„Už nedokážeme odstartovat. Síla agregátů nestačí. Něco nás drží. Drží nás to a nepouští.“

„To nechápu,“ zamumlal Sikhra. „Byl jsem venku jenom pět minut.“

„Sikhro, vy nenesete žádnou vinu,“ ozval se Rhodan. „Na našem osudu nenese vinu vůbec nikdo. Obávám se, že jsme se ocitli ve zcela mimořádné situaci.“ Rhodan se rozhlédl a potom pokračoval: „Nevzdávejte pokus o start, plukovníku. Já se mezitím postarám, aby pět mužů komanda dostalo zásobu potravin a vody. Zbraně jsme již rozdali. Můžeme počítat s tím, že budeme muset delší čas žít na této planetě, a to možná bez zásob našeho člunu.“

Během následujících dvaceti minut opustili člun všichni členové posádky. Zastavili se v určité vzdálenosti a přihlíželi, jak se jejich člun stále noří do podivné masy. Půda pod jejich nohama nebyla bezpečná, to věděli. Ale zatím je nesla. Zatím ano.

Člun se úplně ztratil. Rhodan se ještě pokusil navázat spojení s vysílačkou a automatickým pilotem lodi, ale nepodařilo se to. Ta šedivá hmota spolkla i rádiové vlny.

Rhodan vypnul spojení. Bezradně se díval na místo, kde se utopila jeho loď.

„Půjďme pěšky. Možná, že najdeme nějakou pevnou půdu, kde bychom mohli rozbít tábor.“

Vyrazili kupředu. Ničeho se neobávali. Tento svět vypadal naprosto neobydleně. Jediné, co jim hrozilo, byla nestabilita půdy. Ovšem zatím je držela. Vtom kdosi na konci skupiny vykřikl. Rhodan se obrátil.

A pak viděl něco, co snad ani nemohlo být skutečností, nýbrž materializovanou šílenou představou.

Následovala je skupina bytostí podobajících se lidem, které sice měly ruce a nohy, ale žádnou hlavu. Byly šedivé a zdálo se, že vyrostly z šedivé půdy planety.

Ovšem pohybovaly se a přibližovaly se k nim.

Byl to slepý hyperlet.

Jakmile LIZARD rematerializoval a objevily se hvězdy, konstelace se posunuly. Kapitán Samuel Graybound nepoznával ani jednu z nich a okamžitě začal nadávat.

„Zatracený čmuchalové! Kvůli nim jsme museli změnit kurz. Teď aby se čert vyznal, kde to vlastně jsme.“

Rex hledal nějakou slušnou odpověď, ale nedostal se k tomu, aby ji svému kapitánovi sdělil. Z místnosti spojařů se opět přičítal hubeňour Henry Smith a rozčileně mával pažemi.

„Vysílání! Ozvala se nám hypervysílačka.“

Graybound zrudl.

„Cože? Už zase? To přece není možný!“

„Šlo jenom o krátký nouzový impuls, pane. Trval pár vteřin a zachytil jsem ho čistě náhodou.“

„Hlupáku,“ káral ho kapitán lodi. „To si furt musíš hrát s tou vysílačkou? Teď abysme se starali o cizí záležitosti. Odkud ten impuls přišel?“

Smithem to trhlo. Stál vedle dveří jako hromádka nešťestí. Nechápal myšlenkové pochody svého šéfa.

„Ptám se, odkud ty impulsy přišly!“

Smithem to opět trhlo. „Směr ani vzdálenost zatím nejsou určeny, pane. Není to tak jednoduché...“

„Za deset minut chci mít pozici té lodi, co volala o pomoc. A nepřej si mě, jestli to je nějaká léčka!“

Graybound uvažoval. Pochopitelně, že byl ochoten pomoci komukoli, i svému největšímu nepříteli, kdyby se dostal do nouzové situace. Přestože to byl drsný chlapík, pořád ještě u něj platilo staré pravidlo, že pod drsnou slupkou bije měkké srdce.

„Znovu nouzové signály, pane!“ přitřel se Smith a podával kapitánovi lodi vyhodnocení svých přístrojů.

„Zdroj... dvacet světelných minut od nás...“

Graybound sražil čelo. Jak to vypadalo, nouzové signály přicházely z nejbližší sluneční soustavy. Možná dokonce z některé z planet této soustavy. Nikoli z lodi, která by bezmocně plula vesmírem. Možná se jednalo o trosečníky, kteří toužili po záchraně.

Myšlenka na to, že by musel svou loď naplnit lidmi a zapomenout na ochody, nebyla Grayboundovi nikterak příjemná. Tiše zaklel. Především proklínal svého spojaře, přestože neudělal nic jiného, než že splnil svou povinnost. Potom proklel sám sebe, protože měl tak měkké srdce.

Dostal aspoň nápad. „Možná, že to volání o pomoc zachytil ještě někdo další a letí sem. Chvilí počkáme. Bylo by skvělé, kdybychom si tuhle starost ušetřili. Když vypneme pohony a budeme jenom kroužit kolem soustavy, nikdo nás neobjeví.“

Rex Knatterbull však měl pochybnosti. „Je taky ale docela dobře možný, že jsou ve velkém nebezpečí. Každý zaváhání by jim mohlo přinést smrt. Nevím, jestli si to můžeme vzít na zodpovědnost...“

„Pchá, zodpovědnost! Já nesu zodpovědnost za své lidi, za společnost, za svou loď a za náš náklad.“

Chvilí vyčkávali. Po půl hodině zjistili, že slunce má čtyři planety. Nejvnitřnější planeta nepřicházela v úvahu, ale další tři ano.

Brzy zjistili, že to bude druhá planeta.

„Jasně, druhá planeta. Za několik minut pronikneme její atmosférou. Pokud naše přístroje fungují dobře, řekl bych, že je tam vzduch, který se dá dýchat.“

Graybound se zarazil a zamyslel se. „Je tahle soustava registrovaná?“

Rex zavrtěl hlavou.

„Ne, v katalogu není zaznamenaná. Proč?“

„Třeba budeme mít štěstí a objevíme zásobárnu drahocenných rud nebo surovin. Pak bychom sem aspoň neletěli zbytečně.“

Rex se znovu podíval na přístroje.

„Zatím jsem žádné exaktní hodnoty nezískal. Povrch se opticky nedá dost dobře identifikovat. Jako by neexistoval. Žádné obrysy, jako jediná hladká koule.“

„Fajn!“ zaradoval se Graybound. „Tak se aspoň neutopíme, pokud přistaneme nouzově.“

„Víš co říkají analyzátoři?“ zavrčel Rex. „Je tam spousta různých látek, ale ani jedna anorganická. Celá planeta se přece nemůže skládat výhradně z organických sloučenin.“

Graybound vzhlédl a překvapeně se zadíval na Rexe.

„Cos to řekl? Organická planeta?“ zavrtěl hlavou. „To není možné!“

„Já vím, že to není možné, ale copak přístroje lžou? Mohou se mýlit? Nebo nám přeskočilo?“

„Organická planeta!“ vrtěl hlavou Graybound. „Možná tam je tak strašně moc lidí, že analytické zaměřovací paprsky neproniknou, nýbrž jsou přímo reflektovány.“

Rex však s touto teorií nesouhlasil.

„Zaznamenané hodnoty platí až do hloubky dvou set metrů pod povrch.“

„No dobře,“ mávl rukou Graybound a zahleděl se zamýšleně na monitory. „To byl jenom takovej nápad.“

Dívali se na přibližující se šedivou planetu.

„Smithi! Někaké další signály?“

„Přijímač ztichl! Žádné signály.“

„Hm,“ přikývl kapitán lodi. „Nejdříve odvysílali hyperimpuls, takže museli mít moderní loď. Potom přišly jednoduché signály, které však taky pohasly. Počítám, že jim přestala fungovat veškerá spojová technika. Proč?“

Rex na to neznal odpověď.

Musel dostat LIZARD na oběžnou dráhu kolem druhé planety a ponořit se do atmosféry. Hodnoty analyzátorů se nijak neměnily. Tam dole na povrchu neexistovala žádná anorganická hmota.

První důstojník byl ryzí realista, který si o nadpřirozených záležitostech myslel své. Pochopitelně, že věděl, že v nekonečných dálavách vesmíru může narazit na skutečné zázraky, na jevy, které nemají s normálním lidským vědomím nic společného. Věděl také, že existují mimozemské formy života, o kterých si dříve nikdo nedokázal udělat představu. Ale všechny tyto podoby života měly mezi sebou jakousi vzájemnou příbuznost.

„Živá planeta?“ zachechtal se Rex. „Ne, nic takovýho jsem v životě neslyšel. Jak by vůbec mohla vzniknout?“ Jeho pohled náhodně padl i a analyzátor. Okamžitě sraštil čelo. „Hm,“ poznamenal skepticky.

Zřetelně viděli šedivý, jednotvárný povrch planety. Seshora to skutečně vypadalo jako zvltné moře, které náhle strnulo.

Graybound ukázal pod sebe dolů.

„A tohle to že má žít?“ zapochyboval nad svou vlastní teorií.

„No právě,“ opáčil Rex.

Ve dveřích se objevil Smith. „Mám odvysílat nějaké signály? Třeba se nám ozvou...“

„Nesmíš!“ lekl se Graybound. „Chceš na nás poštvat tu bandu? Ještě vůbec netušíme, co se tu odehrává. Kromě toho teď máme docela jiný problémy. Laskavě počkej, až dostaneš rozkaz. Jasný?“

„Rozkaz, šéfe,“ ozvalo se.

„Až přistaneme, musíme tu loď najít. Alespoň ta určitě není z organické hmoty,“ napadlo Rexe. „Analyzátor by na ni měl zareagovat.“

„Správně!“ souhlasil s ním Graybound. „Nejdřív budeme hledat tu loď a podíváme se na ni.“

„Jasně, pane!“

Letěli v nízké výšce nad povrchem planety. Nad noční stranou byla úplná tma, ale na druhé straně svítilo slunce a povrch planety byl dobře vidět. Ztroskotanou loď však nikde neobjevili.

Planeta byla velká zhruba jako Země a měla i podobné gravitační poměry. Mohlo by trvat hodně dlouho, než by prohledali veškerý povrch.

Vtom to s Rexem trhlo a ukázal na monitor.

„Támhle! Co je to?“

„Kde?“

„Přesně ve směru letu! Zpomalil jsem, abychom trochu lépe viděli. Nemohli by to být oni?“

„Kdo...? Trosečníci?“

Graybound už věděl, co má Rex na mysli. Tam dole po zvltné rovině se pohybovalo několik postav. Bylo jich snad sedm nebo osm. Bezesporu lidé.

Ale cosi na nich bylo zvláštního.

Rex manévroval s lodí LIZARD přímo nad skupinu a zapnul antigravové pole. Loď se nyní bez hnutí vznášela nad lidmi pokud to byli lidé.

O tom Graybound začínal pomalu pochybovat. Postavy vůbec nereagovaly na fakt, že se nad nimi objevila loď. Pokud to byli oni, kdo vyslal nouzový signál, pak to bylo přinejmenším neobvyklé.

„Jdi níž!“

LIZARD klesal. Graybound nespouštěl postavy z očí. Zastavili se.

A pak Graybound objevil, že nemají hlavy.

„Poručíku Sikhro!“

Nepálec přiběhl na zavolání.

„Pane?“

Rhodan ukázal na postavy, které je sledovaly. Zastavily se.

„Vezměte si své lidi a zjistěte kdo to je, nebo lépe řečeno co to je.“

„Vy myslíte...?“

„Nemám vůbec tušení. Ptám se jenom sám sebe, jak se na neobydlené planetě mohou najednou objevit lidé, nebo něco, co jako lidé vypadá. Takže jděte. A při sebemenším podezření začněte střílet.“

Bully, který stál vedle Rhodana, počkal, až poručík Sikhra odejde, a potom řekl: „Co to má znamenat, Perry? Ještě nikdy se nestalo, že by ses vyhýbal kontaktu s cizíma inteligencema. Třeba by nám mohli pomoci.“

Rhodan zavrtěl hlavou a ukázal pod sebe.

„Už jsi přemýšlel o tom, co by to mohlo být, Bully? Vážně si myslíš, že tohle je nějaká hmota jako kámen nebo země? Ničeho sis nevšiml, když se náš člun nořil pod povrch planety?“

„Čeho jsem si měl všimnout?“

„Když náš člun klesal a já jsem jako poslední vystupoval, všiml jsem si pod korpusem lodi jakéhosi trychtýře. Otevíral se jako obrovitá propast, aby spolkl náš člun. To bláto - nebo jak tomu chceme říkat - ustupovalo dřív, než ho mohla stlačit váha naší lodi. Ustupovalo to samovolně!“

Všichni přítomní zpozorněli a naslouchali Rhodanovi.

„To mne přivedlo na trochu šílenou myšlenku, ale nechtěl jsem nikoho zneklidňovat. Bláto, po kterém se pohybujeme, pravděpodobně žije. Dokonce patrně umí přemýšlet a jednat. Spolklo loď, aby nám znemožnilo návrat do vesmíru.“

„Perry... to není možný... ne!“

Bully byl bledý jako stěna. Okruh posluchačů se zvětšil. Nikdo z přítomných nesledoval speciální jednotku poručíka Sikhry.

„Ale ano, Bully, možné je všechno! Však oni nám Sikhrovi lidé brzy odpovědí. Momentálně se musíme vypořádat s neuvěřitelnou skutečností, že jsme se setkali s cizí inteligencí, která vnikla spojením všech existujících buněk na této planetě. Něco jako obrovská améba. Známe to ze zpráv výzkumných expedic, že takový jev byl mnohokrát pozorován. Ovšem žádná z expedic se neodvážila na takovém světě přistát. My jsme neměli jinou možnost.“

Bully se zachvěl. Podíval se pod své nohy a řekl: „Nevěřím tomu. Proč nás to tedy nesežere?“

Rhodan pokrčil rameny. „To já nevím. Kromě toho...“

Byl přerušen.

Na konci kolony někdo vykřikl.

Potom sykly první energetické výstřely a ozářily pustou krajinu.

Rhodan tasil vlastní ruční paprskomet a rozběhl se směrem za speciální jednotkou. Několik mužů ho následovalo. Později se Rhodan od Sikhry dozvěděl, že se stalo následující:

Šest mužů se přiblížilo ke skupině neznámých, kteří se zastavili. Postavy měly lidské obrysy, ale jinak neměly s lidmi nic společného. Byly utvořeny ze stejného materiálu, z jakého byla složena planeta. Na volání nereagovaly.

Potom Sikhra zapnul reflektor a namířil jej na nehybné neznámé postavy. Okamžitě ožily. Pomalu a cílevědomě si to namířily proti šestici Pozemšťanů.

Když první z nich položila své mocné paže na jednoho z kadetů a snažila se ho strhnout dolů do poddajné země, Sikhra zahájil palbu.

Rhodan ještě viděl, jak ječící kadet klesá stále hlouběji. Kašovitá půda mu sahala už po prsa. Beztvará přišera, která ho ještě pořád svírala svými pažemi, se spojovala s šedivou hmotou, ze které vznikla.

Rhodan okamžitě pochopil a hned věděl, že všichni budou ztraceni, pokud se nestane zázrak.

Toto planetární monstrum nemělo jenom jistou inteligenci, dokázalo se i přizpůsobovat. Poznalo v lidech vítanou kořist a vytvořilo i jejich podobu.

Bylo zcela nesmyslné ničit napodobeniny. Vznikaly by další a další. Tisíce, miliony. Kdyby to bylo nutné, dokonce miliardy.

Ale Rhodan věděl, že tento boj nesmí vzdát.

„Gucky.“

Myšob přiskočil k Rhodanovi.

„Tááhle, prcku,“ řekl a ukázal na zoufalého kadeta. „Vytáhni ho z toho! Telekinezí! Nechoď ale moc blízko k němu!“

Gucky pochopil, soustředil se na daný úkol a vyslal silová pole svého telekinetického mozkového centra. Kadet se zvolna začal vysouvat z šedivého marastu ven.

„Sikhro!“ křikl Rhodan na poručíka. „Zničte všechny imitace! Tím nikoho nezabijete!“

Pět zbývajících mužů komanda okamžitě zahájilo vražednou palbu.

Energetické paprsky tavily šedivé postavy. Rozžhavená hmota byla okamžitě polykána šedivou půdou. Vypadalo to, jako když do vody spadne kámen. Jenomže to probíhalo mnohem pomaleji.

Co když ono neuvěřitelné monstrum cítilo bolesti?

Rhodan to nevěděl. A taky mu to bylo jedno. Museli se bránit a zachránit si život.

Guckymu se mezitím podařilo vysvobodit kadeta z jeho vězení. Poslední zbytky šedivé kašovité hmoty odkapávaly na zem.

„Pokračujeme!“ přikázal Rhodan. „Nesmíme příliš dlouho setrvávat na stejném místě. Monstrum nesmí dostat čas k tomu, aby vytvořilo nové imitace. Myslím, že na to potřebuje delší čas.“

Opět se vydali na pochod.

Poručík Sikhra se svými muži tvořili týl celé jednotky. Neustále se obraceli a číhali na nebezpečí. První šok byl překonán.

Rychle se stmívalo. Rozsvítili ruční svítilny a pokračovali v cestě. Krajina se nijak neměnila.

Rhodan kráčel v čele svých lidí. Vedle něj šel Bully a Jefe Claudrin. Gucky se držel u tří ostatních mutantů a dovolil Ivanu Gorašinovi, aby ho nesl.

„Jak se odtud dostaneme?“ zeptal se Bully. „Ta přišera je přece všude na téhle planetě. Nemůžeme do konce života pořád chodit.“

Rhodan přikývl.

„To je pravda, ale dokud zůstaneme v pohybu, nemá nač by útočila. Musíme být pořád na útěku a, budeme prchat tak dlouho, dokud nás z této nezáviděníhodné situace někdo nevysvobodí. Milý Bully, ještě nikdy předtím jsme se neocitli v tak bezvýhodné situaci.“

„To monstrum určitě není inteligentní v našem slova smyslu,“ pokoušel se Claudrin o slabou útěchu. „Kdyby bylo, jednoduše by nás spolkl.“

„Myslím, že právě tohle nemůže udělat,“ odpověděl Rhodan poté, co vedl delší rozhovor s lékařem Gorlem Nicolatem. „Nejenom, že pomalu přemýšlí. Je prostě pomalé. To jsme viděli, když polykalo náš člun.“

„A dokud budeme chodit, nic se nám nestane,“ zjišťoval Bully. „Ale nemůžeme přece běhat věčně.“

„Musíme, Bully! Nemáme jinou možnost.“

„A kdy budeme spát?“

„O tom už jsem také přemýšlel,“ přiznal Rhodan. „Můžeme vždycky tak pro pět nebo deset lidí udělat přestávku naspaní. Ostatní je potom ponesou. Tábor v pravém slova smyslu nebudeme zakládat. Ale nejdřív počkáme, až bude den. Třeba se nám za světla ukáží další možnosti.“

Pokračovali v pomalém pochodu až do rána.

A, potom se stalo něco, čeho se celou dobu obávali.

Přímo před nimi, ostře se rýsujíc proti rannímu slunci, se objevily jejich první napodobeniny.

Během celé noci k ničemu nedošlo. Střídavě spali a nechali se ostatními nést. Během pochodování jedli a nyní, když se rozbřeslo, monstrum zahájilo útok.

Bylo to nejméně dvě stě lidem podobných výrůstků a zvolna se přibližovaly ke skupině lidí. Napodobeniny byly větší než včera večer. Ale nenesly žádné zbraně. Jak se zdálo, planetární příšera neuměla kopírovat anorganickou hmotu.

„Napravo jsou taky,“ zvolal kdosi. „Obklíčili nás!“

Přicházeli i zleva a zezadu. Stovky, tisíce...

Rhodan pocítil neznámou slabost v kolenou. Zprvu si myslel, že je to znak únavy, ale pak zjistil, že je to strach.

On, Perry Rhodan, měl strach!

Situace byla bezvýhodná.

Bully zbledl.

„Co teď?“ zeptal se Gucky. „Končíme?“

Rhodan cítil, jak na něj všichni jeho muži pohlížejí. Zavrtěl hlavou.

„Ještě ne, prcku. Když už budeme muset zemřít, pak se to nestane bez boje.“ Ohlédl se a narazil na rozhodné pohledy svých lidí. „Probijeme se. Než se stačí znovu zformovat, budeme daleko. Nevím, jestli nám to pomůže, ale pokusíme se o to. Máme se snad vzdát, dokud existuje alespoň jiskřička naděje?“

Zavrtěli hlavami a odjistili zbraně. Rhodan ani nic jiného nečekal. Zamyšleně se zadíval na dvouhlavého Ivana Gorašina. Ten představoval poslední zálohu.

„Nevím,“ pokračoval, „proč ta příšera napodobuje naše těla, aby na nás zaútočila. Možná, že se nikdy předtím nesečkala s jinou podobou života a že si myslí, že se můžeme pobít jenom sami mezi sebou.“ Pak se obrátil na Guckyho a Johna Marshalla. „Vy jste telepati. Nemůžete zachytit žádné myšlenkové impulzy, které by to monstrum vydávalo?“

Oba dotázaní zavrtěli hlavami.

„Škoda,“ řekl Rhodan. „Pak musíme prostě jednat tak, jak nám to předepisuje pud sebezáchovy. Poručíku Sikhro, kryjte nás zezadu. Majore Krefenbacu! Levá strana. Vy, Claudrine, se postarejte o obranu zprava. Bully a já převezmeme čelo. Začínám uvažovat, proč se to monstrum na nás rozhodlo zaútočit. Tam vpředu musí existovat něco, co by nás mohlo chránit. Proč jinak by nám monstrum tolik bránilo v dalším pochodu?“

To všichni chápali.

Pokračovali v cestě.

Po několika krocích zahájili palbu. Z dvaceti energetických zbraní vyšlehly zářivé blesky a velice lehko nacházely cíle. Lidem podobná monstra se okamžitě zastavila, jakmile byla zasažena. Připomnělo to vypnuté stroje. Potom se tavily a stékaly do šedivé masy povrchu planety. Nedalo se zjistit, jestli jsou nyní mrtvou hmotou.

Vznikla ulička. Když byla dostatečně široká, Pozemšťané se jí řítíli. Teprve když poručík Sikhra proběhl obklíčením a otočil se, monstra se je vydala pronásledovat.

„Musíme si vytvořit náskok,“ popoháněl je Rhodan. „Pak si můžeme dopřát přestávku.“

Monstra zaostávala. Po určité době se opět ponořila pod povrch planety a zmizela beze stopy.

Pozemšťané pochodovali další hodinu bez jakýchkoli událostí, a pak Rhodan nařídil slíbenou pauzu. Někteří muži únavou padli. Byli tak vyčerpaní, že nemohli ani jíst. Zavřeli oči a pokoušeli se usnout.

Přestože Rhodan za celou dobu neměl klid, žádný spánek si nedopřál. Nemohl se zbavit pocitu, že je čekají další překvapení. Potravin měli dost, měli i dostatek energetických nábojů do zbraní.

Rhodan proklínal své uspěchané přistání. Měli planetu nejdříve pořádně prozkoumat.

Pak se jeho pohled zastavil na nějakém pevném bodě na horizontu.

Podobalo se to hrbu, plochému, nevysokému zvlnění. Pokud ho vzdálenost neklamala, měl ten hrb průměr několika set metrů. To bylo neobvyklé. Monstrum zatím nic takového nikde nevykazovalo.

Že by past?

Tuto myšlenku Rhodan okamžitě zavrhl. Na to nebyla planetární bytost dostatečně inteligentní. Zнала jenom jedinou zbraň proti lidem: napodobeniny osob. Jak by ji mohlo napadnout vytvořit falešný ostrov?

Rhodan přikázal vyrazit na cestu. Slunce mezitím vystoupalo výše a dávalo více světla.

Po další hodině pochodu se Rhodan zastavil a dal si od Claudrina podat dalekohled. Pozorně sledoval plochý hrb, vzdálený ani ne pět kilometrů. Nejdříve si všiml světle šedé barvy.

„Pokračujeme,“ řekl nakonec a ukázal dopředu. „Možná, že se následující noci vyspíme trochu víc.“ Pak ho napadlo něco, nač zatím patrně zapomínal. „Gucky!“

Myšob okamžitě přispěchal.

„Gucky, vidíš ten kopeček vpředu? Skoč tam a podívej se co to je. Ale hned se vrať a nezdržuj se tam.“

Gucky byl rád, že zase dostal nějaký úkol. Přikývl, soustředil se na teleportační skok a dematerializoval. Za deset vteřin byl zpátky.

„Je to ostrůvek, Perry. Skutečněj skalnatej ostrůvek. Pravděpodobně vrcholek nějaký hory.“

Odrazili ještě dva nebo tři útoky neznámé příšery a pozdě odpoledne byli nahoře na skále. Byla tři sta metrů dlouhá a sto metrů široká. Příliš velká, úplně holá a bez jakékoliv stopy vegetace ale pevná skála.

Rhodan okamžitě postavil hlídky, které obklopovaly ostrova strážily je. Udělal dobře. Slunce stálo ještě vysoko nad obzorem, když přišel další očekávaný útok.

Už dlouho předtím Rhodan pozoroval, jak se dole pod kopcem formuje armáda napodobenin. Po několika hodinách se vydala směrem ke skalnatému vrcholku.

Tři metry od Rhodana stál Ivan Gorašin.

Rhodan na dvouhlavého mutanta kývl.

Ivan pochopil. Jedna z jeho dvou tváří se zašklebila, druhá zůstala vážná. Obě hlavy nebyly vždycky zajedno. Ale bezpodmínečně poslouchaly Rhodana.

Pravá hlava zaměřila cíl a pak se v daném směru pomalu otočila i levá. Potom se impulzy obou jeho mozků spojily.

Uprostřed armády napodobenin se rozzářil obrovský ohnivý míč a neuvěřitelně rychle se zvětšoval. Sžíral imitace a ničil je.

Gorašin pak způsobil ještě další dvě exploze a potom své útoky zastavil.

Rhodan si oddechl.

Tímto způsobem vyhráli další bitvu. Jakkoli to byla potěšující skutečnost, situaci tím nijak nezlepšili. Uvázli na pusté planetě a nadále si nemohli být jisti svými životy. Příisun potravin byl omezen a vody málo. Pokud někdo nezachytil jejich nouzový signál, zemřou.

Kapitán Graybound si pročítal výsledky měření neznámé planety.

„Takže opravdu - organická planeta. Nějaká améba, co?“

„Hm.“

Posádka velínu LIZARDU uvažovala, jestli to trosečníci mohli přežít.

„Myslíš, že by tady mohl vůbec někdo přežít, byť jenom vteřinu?“ pochyboval Rex.

„Vsadíme se?“ namítl Graybound. „Vždyť můžeme přistát a podívat se. Pak se uvidí.“

„Přistát?“ vyděsil se Rex. „Tobě snad vážně přeskočilo!“

Totálně přeskočilo!“ potvrdzoval i papoušek na velitelově rameni.

„Proč ne? Trosečníci měli šanci se ubránit. Plazma jde zničit snáz než kov, nebo jiný anorganický látky.“

Rex zavrtěl hlavou.

„No nevím, nevím.“

„Já chci ty hlupáky vidět na vlastní oči. Kdo přistál na týhle planetě, je prostě pitomec. Chci jim říct, jak jsou hloupý a vysvětlit jim, že by v budoucnu měli zůstat radši doma,“ dostával se Graybound do té správné ráže. „Za tyhle ty věci vyhazuje světová vláda peníze! Posílá do vesmíru hlupáky na palubách šileně drahejších lodí a pak se diví, když se jí nikdo nevrátí. Pche; a to mě chtěli přeskolovat! Hlupáci, hloupí zelenáci.“

Graybound se otočil.

„Budeme je hledat! Já si teď jdu na chvíli lehnout, za dvě hodiny se můžeme vystřídat.“

První důstojník byl rád, že může být chvíli o samotě. Namířil loď na stejnoměrný kurz a převzal pozorovací stanoviště svého kapitána.

Přehlédl skalní výběžek napravo na obzoru a daleko za ním houbovitou explozi, protože vinou únavy taky usnul. Když ho posléze přišel Graybound vystřídat, s klidným svědomím hlásil, že nedošlo k žádným mimořádným událostem.

Spojař Smith také spal. Když se rychle najedl, znovu zaujal místo u přístrojů. Zapnul příjem a prošel všemi vlnovými délkami, které měl k dispozici, v tiché naději, že zachytí nějaký signál. Hlavně šlo o to, aby šéfovi předvedl, jak je nepostradatelný. A osud mu hrál do ruky. .

Graybound právě zíral ještě ospalýma očima na jednotvárný povrch planety, když se do velínu znovu přiřítíl jeho spojař.

„Vysílání, pane! Docela jasné! Volají nás!“

Graybound prudce vyskočil.

„Vysílání? Tak nás spojte! Kde je mikrofon?“

Smith byl připraven. Z reproduktoru se ozvalo volání: „...minuli jste nás o tři stupně. Potřebujeme pomoc! Naléhavě! Ohlaste se! Nepřistávejte! Nebezpečí ohrožení života!“

„To vím taky, hlupáci,“ zařval Graybound do mikrofonu. „Oznamte nám svou pozici!“

Hlas v reproduktoru ztichl. Jeho majitel musel utrpět nějaký šok. Potom se ozval znovu, ale byl to jiný hlas. Klidný a jistý: „Pozice neznámá. Vysíláme jen náramkovou vysílačkou. Rozumíte dobře?“

„Jasně!“ zaduněl Grayboundův hlas. „Klidně si žvaňte co chcete, my si vás aspoň zaměříme.“ Pak řekl Smithovi: „Honem, běž vzbudit prvního důstojníka! Ať přileťí do velínu jako blesk.“

Jen co Smith zmizel, neznámý na druhé straně pokračoval: „Děkujeme vám že jste se nám ozvali.“

Graybound však vyhrkl: „Vy nafoukanej opičáku! Ztroskotáte si tady a pak jste ještě ke všemu docela drzej. To mám hrozně rád! Jsme na vás sakramentsky zvědavý!“

„My na vás taky,“ ozvalo se z reproduktoru.

Graybound se zašklebil. Měl rád, když se někdo uměl bránit žertem.

„Tak mluďte, mluďte, ať vás můžeme zaměřit.“

„Postačí, když se pořádně porozhlédnete. Objevíte atomární hříby. Stojí kolem skalnatého ostrůvku, na kterém jsme se zachránili. Tady žádná plazma není...“

„Ale, vy už jste si toho taky všimli?“ posmíval se Graybound. „Myslel jsem si, že jste tuhle planetu považovali za hrnec pudinku. Chytráku! Výborně!“ Ale pak mu došlo, co ten druhý řekl. „Atomové hříby? No to je pěkné! Copak jste na toho chudáčka shodili bomby?“

„Něco podobného.“

„Domnívám se, že jste velitelem některé ze strážních lodí,“ pokračoval Graybound. „Kolik lidí tam máte?“

„Osmdesát jedna. Neklademe si žádné nároky a budeme rádi, když nás uložíte třeba někde ve skladišti nebo na chodbách lodí.“

„Tak to ne!“ vylekaně odpověděl Graybound. „Do nákladních prostorů ne!“

„Pročpak ne?“

Graybound zařval: „Na něco jsem se zeptal a tak bych chtěl slyšet odpověď. Kdo jste a jak se jmenuje vaše loď?“

Už žádnou loď nemáme, a kdo jsem, to se ještě včas dozvíte.“

Graybound spolkl zlostnou poznámku a řekl: „Tak mě dobře poslouchajte. Se starým kapitánem Samuelem Grayboundem se budete bavit s úctou a zdvořile. Dobrá, přijmu vás na palubu své lodi, protože to je moje povinnost. Ale zůstanete v přidělených kajutách. Jestli uvidím, že někdo z vás čmouchá po palubě, vyhodím ho do mezihvězdného prostoru. Je to jas, „

Zcela jasné,“ ozvalo se pobaveně z reproduktoru. „Máte co skrývat?“

Graybound zalapal po dechu, ale už se nedostal k dalším námitkám. Zatímco jeho první důstojník měkce přistával na skalním ostrůvku, v úzké kabině spojaře se zamihotal vzduch a zničehonic tam materializoval myšob Gucky.

Přímo před Grayboundovým nosem, na úzkém pracovním stolečku.

Kapitán zíral na metr vysoké chlupaté zvíře a začal věřit v halucinace. Ale pak se stalo něco, co ho poučilo. Gucky začal nadávat: „Jak se opovažuješ mluvit takhle s mým šéfem? Ty štěnice! Ty nicko! Ty komáre! Ty nulo!“

Gucky skutečně zuřil.

Graybound o krok ustoupil. Ale Gucky pokračoval. „Víš ty vůbec, s kým mluvíš? Ty pse! S Perrym Rhodanem!“

V té chvíli se v Grayboundovi všechno zhroutilo - přítomnost, budoucnost, plány, celý jeho svět. Byl vyřízen. Hotovo. Konec.

Neodpovídal.

Zapotácel se a padl do křesla.

„Mě snad porazí! To snad není pravda! To se mi snad zdá, jo, určitě se mi to jenom zdá, to přece nemůže bejt pravda! Perry Rhodan! Zrovna Rhodan!“

„Ano, zrovna on,“ potvrdil Gucky a seskočil ze stolu. „Měls holt smůlu.“

„Ten zatracenej Smith,“ zlobil se Graybound na svého spojaře. „Kde vůbec je?“

Ale spojař se před ním schoval pod stůl.

Graybound se otočil na prvního důstojníka. Vzdychl a přikázal mu: „Rexi, postaráš se o dostatek prostoru pro trosečníky. Medvídky mohou být odneseni ke vstupu číslo 7. Takže mužstvo trosečníků se může ubytovat ve skladu. A Rhodan a jeho důstojníci... hm!“ Zamyslel se.

Gucky se chápavě šklebil. Už věděl, s jakými problémy ten starý zrzoun právě bojuje. Gucky byl totiž také telepat, uměl číst myšlenky.

„Toho chlapa snad dáte zatknout, pane?“ ujišťoval se plukovník Claudrin. „Urazil hlavu státu.“

Rhodan se usmál a zavrtěl hlavou.

„Ale, můj milý Claudrine, nepřehánějte to. Graybound přece nevěděl s kým mluví, a kromě toho měl docela pravdu. Skutečně jsme si měli tuto planetu nejdříve pořádně analyzovat, než jsme tu přistáli. Chovali jsme se vážně jako zelenáči.“

„Jak myslíte, pane. Ale chtěl jsem to aspoň říct.“

Sledovali, jak LIZARD přistává sto metrů od nich měkce a zkušeně na skalní plošinu. Pak zmlkly její staré pohonné agregáty.

Strážce pořád ještě hlídaly skalní ostrůvky, ale nové příšery se mezitím neutvořily. Nebylo jasné, zda plazmatická bytost ten boj vzdala nebo jestli si myslela, že i další loď bude tak hloupá, že přistane na plazmě.

Vedle Rhodana materializoval Gucky.

Mám pár novinek,“ zašeptal. „Ten starý kapitán má na palubě...“

„To jsem si myslel,“ stejně tiše odpovéděl Rhodan.

Pak se nahoře v otevírajícím se vstupu LIZARDU objevil kapitán Graybound a zíral dolů na Rhodana.

„Má loď je vám k dispozici, pane,“ řekl když stiskl Administrátorovu dlaň. „Mí lidé vám právě zařizují nějaké kajuty. Smím se zeptat, proč jste přistáli na tomto pustém světě? Kde jste nechali vaši loď?“

„Explodovala ve vesmírném prostoru. Tři světelné roky odtud. Přistáli jsme se záchranným člunem, který se ponořil do plazmy. Pak jsme uprchli a našli tento skalní ostrov. To je vlastně všechno.“

Graybound se zatvářil rozpačitě. „Takže jste tu nepřistáli dobrovolně? V tom případě беру všechno zpátky.“

„To je v pořádku,“ kývl Rhodan a usmál se.

Pak se Graybound ošil a dodal: „Směl bych vás požádat, pane, aby vaši lidé nastoupili na moji loď a neopouštěli přikázané prostory? Moje loď, jak jistě vidíte, není zrovna nejnovější...“

„Chápu,“ přikývl Rhodan. „Můžete se na nás spolehnout.“

Graybound čekal s Rhodanem vedle žebříku. Sledoval každého jednotlivce, který ho míjel a lezl nahoru do lodi. Papoušek tiše nadával a častoval procházející trosečníky různými poznámkami.

Rhodan si přitom všiml, že jeho poznámky nejsou náhodné. Papoušek nemluvil jednoduše jenom tak a neopakoval zaslechnutá slova, ale používal je s jistým stupněm rozumu. Jeho poznámky vždycky seděly.

Skutečně vždycky?

Říkal si, že se na toho papouška později podívá.

Když bylo mužstvo ubytováno a vstup na loď se uzavřel, Rhodan si vzal stranou Johna Marshalla a přikázal mu, aby v naprostém klidu sondoval Grayboundovy myšlenky. Zvlášť v případě, kdy bude myslet na náklad své lodi. Potom se s Guckym odebral do velínu LIZARDU.

„Startujeme!“ přikázal Rex. Pak se otočil k Rhodanovi. „Nemáme tu mnoho místa. Posad'te se do mého křesla, já můžu stát.“

Rhodan přijal nabídku a posadil se. Potom ledabyle poznamenal: „Co vlastně pašujete, kapitáne Graybounde?“

Rex Knatterbull se zachvěl. Přistoupil blíž. Jak se zdálo, Rhodana nepoznával. Nebo - nechtěl ho poznat.

„Mám ho vyhodit z lodi?“ zeptal se.

Graybound mávl rukou.

„Drž zobák! Vyhodit Rhodana z lodi! Tobě snad přeskočilo! Říkal jste snad, že něco pašujeme, pane Rhodane? Jak jste to myslel?“

„Co jste naložili?“ zašklebil se Rhodan. „Gucky je taky telepat.“

„Hračky. Medvídky. Pro dětičky z Tuglanu. Ale než tam dorazíme z těch dětiček budou asi roztřesený stařečkové, jestli to takhle půjde dál.“

„Aha, vezete medvídky?“ zeptal se Rhodan a pohlédl na Guckyho. Vyměnili si myšlenky. Rhodan věděl, co věděl i Graybound. „A copak máte uvnitř v těch hračkách?“

Graybound zbledl. To nebylo normální: „Ták už konečně startuj!“ zařval na Rexe.

První důstojník pohnul pákami a LIZARD se pomalu zvedla. Zanedlouho nechali skalní ostrůvek za sebou a rychle se vzdalovali od planety.

„Nezapomeňte zaznamenat pozici této sluneční soustavy do katalogu hvězd,“ řekl Rhodan prvnímu důstojníkovi. „Možná se tu někdy za lepších podmínek porozhlédneme.“

Pak se obrátil ke Grayboundovi a pokračoval: „Takže, kapitáne? Skutečně ke mně nemáte důvěru? M i bychom být přátelé. Za chránil jste nám život a tudíž máte právo na jedno přání, které vám splním. Když to půjde, splním je.“

Graybound na Rhodana nevěřicně zíral. Pak se rozzářil.

„Pane, co se týče mého nákladu, zvláště tedy těch medvídků...“

„To, můj milý k tomu přání nepočítám. Ne tak, jak myslíte. Copak si myslíte, že bych vám pokazil vaše obchody? Ano, kdybyste pašovali zbraně nebo snad drogy, to by nebylo dis kusí, ale protože pašujete léky, protože se za ně dobře platí a Arasové je na Glatru III dodávají dražší než vy, děláte jenom dobrou věc, Graybounde. Jistě, léky by měly být patřičně procleny, ale otevřeně přiznávám, že celní zákony mají určité díry, které musejí být dořešeny. Copak, jak se to teď tváříte?“

Graybound vypadal vyděšeně. Lapal po dechu.

„Co je vám?“ zopakoval Rhodan otázku. „Vždyť teď si můžete oddechnout.“

„To jo,“ dal mu Graybound za pravdu, ale zůstal smrtelně vážný. „Myslíte, že by mě bavilo pašovat, kdyby pašování nebylo zakázaný?“

Rhodan se zasmál. „Takže to byste asi pašoval jiné zboží, kdybychom uvolnili léky?“

„To jsem netvrdil!“ řekl vyděšeně Graybound. „Jenom jsem řekl, že by mě to tak nebavilo. Tak, a dost povídání, pane Rhodane. Radši mi rovnou řekněte, že tohle je můj poslední let. Nebo si mám myslet, že mě necháte být?“

„Ano, klidně tomu věřte, kapitáne.“

Graybound se zamyslel. „No, říkal jste, že mám jedno přání? Tak dobrá. Představte si, že jste mě na Zemi povolali na přeškolení na nějaký lineární pohony lodí. Sedí tam, nějaký plukovník Rammbuggl. Až vám předloží zprávu o jednání semnou, nečtěte ho a zahod'te ho.“

Rhodan se usmál a poklepal Grayboundovi na rameno.

„Tak tohle vám slíbit mohu. Kdyby nebylo vás, zprávu toho plukovníka bych nikdy nedostal. Takže ji tedy ani nebudu číst.“

Graybound si .s úlevou oddechl. Zbavil se jedné starosti.

První důstojník hlásil: „Transice za dvě minuty, kapitáne!“

„Čeká nás dlouhá cesta, pane Rhodane,“ vysvětloval Graybound. „Skočíme na místo, kde se budeme moci už orientovat. Dvěma dalšími skoky se octneme u Sluneční soustavy.“

Transice proběhla hladce, ale jakmile se kolem LIZARDU objevil známý vesmír, ve velínu zjistili, že v blízkosti výskoku z hyperprostoru. se pohybují tři křižníky pozemské strážní flotily, jako by čekaly na Grayboundův návrat.

Kapitán si promnul oči. „To snad není možný! Rexi, copak vidím duchy?“

„Já vidím tři křižníky, Same. Jeden z nich má označení lodi, která nás chtěla zadržet. Asi si povolala posily.“

„O čem to mluvíte?“ chtěl vědět Rhodan.

Graybound mu to vysvětlil. Pak se do místnosti vřítel spojař Smith, který už z kapitána ztratil strach: „Vysílají výzvu, abychom zastavili. Zahájí palbu, jestli se pokusíme znovu zmizet.“

„Cože?“ vyhrkl kapitán: „Rexi! Mizíme!“

Ale slovo si vzal Rhodan: „Neuspěchejte to, Graybounde! Tentokrát je velitel strážní lodě varován. Následoval by vás. Při tak mizivé vzdálenosti by pro něj bylo lehké zaměřit intenzitu vašeho skoku. Sotva byste materializovali, objevil by se vedle vás a rozstřílel by vás na hadry. Moje vesmírná flotila je dobře vycvičená. Velitelé křižníků jsou výborní piloti.“

Graybound svěsil ramena. „Neskákat, Rexi,“ řekl rezignovaně. „Tak se tedy máme nechat zkontrolovat?“

„To jsem neřekl,“ zavrtěl Rhodan hlavou. „Ale bylo by mi milejší, kdyby má přítomnost na této lodi zůstala utajena. Ovšem pokud se tomu nedá zabránit,“ pokrčil rameny.

„Pokuste se to přežít bez kontroly. Mluvte s kapitánem strážní lodi a rozptýlte jeho podezření.“

Graybound sraštil čelo. „To bude těžký. On mě totiž zná.“

A taky ano. Před vstupem už čekalo strážní komando pod velením jistého majora Behnkeho.

Rhodan mávl na Guckyho.

„Schováme se v kajutě u spojaře. Pokuste se toho majora zbavit. Máte mě v zádech. Ale nezapomeňte, že chci, aby o mně nevěděli. Chci se vrátit na Zemi bez velkých cavyků. Nemusí být hned veřejně známo, že se první lineární let nepodařil.“ Zaváhal. „Nedá se vlastně říct, že by se nepodařil. Učinili jsme velkolepý objev.“

Do velínu přišli dva členové strážní jednotky, každý z nich držel plyšového medvídku a ukazovali jej majoru Behnkemu, který stál bok po boku s kapitánem Grayboundem.

Hlásili: „Pane, objevili jsme pašované zboží.“

Major Behnke se rozzářil. „Smím se podívat? Ukažte!“

„Pane, je to v medvídkovi. Podívejte se sám. Je to uvnitř!“

Jeden z kadetů podal medvídku majorovi. Ten ho přijal, podržel ho trochu nešikovně ve výšce a pak v zádech plyšového zvířete objevil otvor. Podíval se dovnitř a našel to.

V očích se mu rozzářil triumf, když se podíval na Graybounda.

„Tohle ukončí vaši kariéru, pane. Vaše loď je tímto zabavena. Jeden z mých důstojníků s ní odletí k Zemi. Vy, civilisto Graybounde, strávíte zbytek letu na palubě mého křižníku. Máme tam jednu malou kajutu s vynikajícími bezpečnostními zámky.“

„Pitomče, hlupáku!“ začal zuřit Torero. „Vrahu! Vrahu! Řeknu to tvý ženě!“

„A ten papoušek,“ řekl major Behnke, „bude vyhozen z lodi!“

Graybound sevřel ruce do pěstí. ,

, To neuděláte!“ hrozil. „Nebo se fakt něco stane, a sice vám!“

„Zase vyhrožujete - všichni to slyšeli. Za to vyfasujete dva měsíce navíc.“

Graybound zoufale zašilhal ke kabině spojářů. Podle jeho názoru byl nejvyšší čas, aby Rhodan zakročil. Pokud se to brzy nestane, skončí skutečně za mřížemi.

„Jakápak hrozba? Copak máte někde v předpisech, že se papoušci musejí učit létat v hvězdném prostoru? Jste pěkně zlý! Torero půjde se mnou, a jestli to musí být, i do vězení. A basta!“

Major definitivně ztratil trpělivost. Křikl na své kadety.

„Jennere, Klode! Dejte mu pouta a odveďte ho na křižník. Potom sem pošlete poručíka Drummonda. Odletí s LIZARDEM na Zemi.“

A pak se Grayboundovi konečně ulevilo. Ze spojové kajuty vyšel Perry Rhodan a rozkročil se.

„Kapitán Graybound zůstane tady, majore. Zmýlil jste se.“

Major Behnke se otočil, jako by ho kousla zmije. V šeru nedostačujícího osvětlení velínu Rhodana hned nepoznal.

„Kdo jste?“ vyjel zlostně. „Asi jste se někde schovával, co? Podle uniformy jste nějaký dezertovaný důstojník flotily. Co jiného byste dělal na lodi pašeráků?“

Zatímco major zuřil, jeden z kadetů se ho snažil zoufalou gestikulací upozornit. Oči mu málem vypadávaly z důlků a šeptal nesrozumitelná slova. Podle všeho chtěl majorovi sdělit něco důležitého, ale neodvažoval se ho přerušit. Grayboundovi však bylo do smíchu. Ulevilo se mu.

Když major Behnke konečně zmlkl, kadet Jenner vykotal: „Pane... omyl... pane...! To je přece...“

„Mlčte laskavě, když mluvím!“

„Já...“

Jenner zmlkl.

Ale major Behnke se stejně zarazil.

„Kdo jste?“ vyjel na Rhodana, pak mu spadla čelist a oči vytřeštil tak, že mu málem vypadly. Ze spojové kabiny vyšel Gucky.

„No!“ zapištl. „Chceš ještě něco říct?“

Major zíral na Guckyho jako na strašidlo. Jestliže hned nepoznal Rhodana, myšoba poznat musel.

„Gucky. hlesl.

Major Behnke zavřel ústa. Jeho tvář už nebyla rudá vzteky, nýbrž smrtelně bledá.

„Vy... vy... jste Perry Rhodan-Administrátor?“

Klesl na židli a zavřel oči. Zřejmě neměl daleko k mdlobám.

„Dobře mě poslouchajte, majore Behnke,“ vytrhl ho Rhodan z jeho stavu. „Právě jste tady řekl a udělal něco, co překračuje vaše kompetence. Dobrá, zapomeneme na to. Pod jednou podmínkou!“

Major opět otevřel oči, podíval se na Rhodana a vyskočil. Postavil se do pozoru.

„Pane?“

„Vy prostě teď zapomenete na všechno, co jste tady na LIZARDU viděl a zažil. Vy i vaši kadeti. Vyjádřil jsem se jasně a rozumíme si?“

„Ale pašované zboží...“

„Tento ctěný kapitán,“ ukázal Perry na Graybounda, „jednal na můj rozkaz. Chcete snad pochybovat o zákonitosti mého jednání, majore?“

Behnken se téměř zhroutil.

„Přirozeně že ne, pane. Jenom jsem si myslel...“

„Takže na naše setkání zapomenete, je to jasné? A já zase zapomenu na to, co jste tady vyváděl.“ Rhodan se podíval na čtyři kadety. „A pokud vám záleží na tom, abyste nadále patřili k flotile, pak bych vám chtěl doporučit totéž. Zapomeňte, že kapitán Graybound pašoval, a zapomeňte, že jste mne tady na LIZARDU potkali. A teď, vážení pánové, vám přeji dobrý let.“

Kývl na majora Behnkena a opustil velín. Gucky za ním cupital jako věrný psík.

Major Behnken se ještě podíval na Graybounda:

Zvedl ruku.

Odpusťte, že jsme vás zdrželi, kapitáne Graybounde. Provádíme v tomto sektoru rutinní kontroly, je to naše povinnost. Pochopte, prosím. Jsem rád, že váš náklad je v pořádku. Přeji dobrý let.“

„Hlupáku!“ vykřikl Torero škodolibě.

Major Behnken sebou trhl, ale už nezareagoval.

Graybound ho velkoryse propustil a ukázal na dveře.

„Cestu ven najdete, majore. Rexi, doprovod' pána k východu. Postarej se, ať si zavřou přilby skafandrů, než opustí loď. Možná, že by na to mohli zapomenout.“

Spokojeně se usmál, zatímco se velín vyprázdnil. Ale jakmile se dveře zavřely, klesl do křesla.

V pozadí velínu si kdosi odkašlal. Ze spojové místnosti vyšel Henry Smith. Trochu rozpačitě tam postával a šklebil sena svého šéfa.

„Těm jste to ukázal, šéfe!“ poklonkoval.

Pak se vydělil téměř k smrti, když na něj Graybound přátelsky kývl a promluvil s ním normálním hlasem, aniž by křičel. „Ano, Smithi, je to tak. Velice jste mi pomohl. Bez vás bych se s Perrym Rhodanem nikdy nesetkal.“

Rex Knatterbull se vrátil do velínu. LIZARD krátce nato přešla do transice a ještě téhož dne se vrátila na mateřskou planetu. Když loď začala klesat k povrchu Země, Rhodan a Reginald Bull vešli do velínu. Graybound zdvořile vstal a nabídl Administrátorovi své křeslo.

„Poslouchejte mě teď, Graybounde! Mí lidé zůstanou až do zítřka na palubě lodi. Pak si pro ně přijedeme. Vy sám budete o tomto zážitku mlčet. Nikdy jsme se nepotkali. Bude to platit do té doby, než zveřejníme oficiální verzi mého návratu. Nebylo by dobře, kdyby každý věděl, jak proběhl první zkušební let nového lineárního pohonu. Myslím, že si rozumíme.“

„Rozumíme si, pane.“

„Výborně. A ještě něco. Vy patříte ke společnosti Startramp. Jsem vám zavázán, ale vím, že byste jakoukoliv finanční odměnu odmítl. Proto vám budu dávat zakázky, které však můžete kdykoli odmítnout. Musím vám nějak nahradit výpadek vašeho zisku. To bude naprosto fér. Berete padesát tisíc solárních kreditů jako odškodné?“

Graybound se chtěl něčeho chytit. Zíral na Rhodana.

„Padesát tisíc? To bych nevydělal ani za deset takových letů, pane. Kromě toho bylo přeci samozřejmé, že jsem vás zachránil...“

„Měli jste finanční ztráty nebo ne?“ přerušil ho Rhodan.

Graybound kývl.

„No tak,“ povzdchl si Rhodan. „Převedu ty peníze na konto Startrampu, nikoli na vaši soukromou adresu. To je nutné kvůli utajení..“

„Mně je to tak také milejší,“ přikývl Graybound. „Už kvůli ženě. Rozumíte...“

„Aha,“ soucitně poznamenal Rhodan. „Takže vy jste ženatý? Gratuluji.“

„Hm,“ opáčil Graybound. Tvářil se zkroutěně.

„Chápu,“ řekl Bully, který do té doby poměrně často mlčel. „Při vaší povaze musí být vaše manželka skutečně dragoun, protože vy nejste zrovna žádný slaboch.“

„Hm,“ rozpačitě zopakoval Graybound. Na toto téma už radši nic neříkal. Loď LIZARD mezitím měkce přistála.

Rhodan podával Grayboundovi ruku.

„Mějte se dobře, kapitáne. Jsme vám zavázáni. Kdybyste se kdykoli dostal do nějakých potíží, vzpomeňte si, že máte dobré přátele. Mě, pana Bullyho, Guckyho a ještě devětasedmdesát vděčných důstojníků, vědců a členů posádky. Jsme vám vždy k dispozici a věřte mi, kapitáne Graybounde - vy a já se brzy znovu uvidíme. Země potřebuje muže jako jste vy. Nyní a vždy v budoucnosti.“

Graybound byl očividně dojat. Stiskl Rhodanovu ruku. Potom ji podal i Bullymu.

V tu chvíli se objevil Gucky. Jediným skokem se ocitl kapitánu Grayboundovi na rameni a chytil ho kolem krku. Potom mu dal mlaskavou pusu na nos.

„Řeknu to Ludmille!“ zaječel žárlivý papoušek a vyslovil tím nejnebezpečnější hrozbu, jakou znal.

Gucky mu podržel pěst pod zobákem.

„Tak to se potom fakt naučíš lítat ve vesmíru!“

Bully stiskl nabízenou ruku. „Brzy se uvidíme, Samueli!“

A před Grayboundovými očima oba muži dematerializovali.

Zůstal znovu sám s Rexem Knatterbullem a spojařem Smithem.

Otočil se.

„Co tady tak čumíte!“ zařval obvyklým způsobem a udeřil pěstí do stolku. „Copak nemáte žádnou práci? Zejtra startujeme! Všechno připravit. Kurz oficiálně Tuglan. Neoficiálně...Však víte. Čekají na naše medvídky. Dovolena žádná nebude! Rychle, do práce, lenoši!“

Rex se zašklebil a pustil se do práce.

Smith se pobaveně usmíval a kontroloval přístroje. Šéf byl zase normální. Jaké štěstí! Dobrosrdečného Graybounda aby se člověk vážně bál.

Graybound mezitím opustil loď. Opustil ji jako jediný, což mohl potvrdit každý pozorovatel. Venku na kosmodromu už na něj čekal poručík Dopner.

„Copak? Už jste zpátky? Jaký máte náklad?“

„Hračky pro děti a medvídky z Tuglanu. Pro Zemi.“

Pyšně Dopnera minul a kráčel dál. Poručík zalapal po dechu.

„Co...? Cože...?“

Graybound se otočil.

„Zítra jim to vrátím. Poletím zpátky, ty věci za nic nestojí.“

Zastavil se. „Ty mi nevěříš? Chceš to kontrolovat?“

Nečekal na odpověď a šel dál.

Nevzal si taxík, pochodoval po pevné zemi a dokonce si cestou začal zpívat. Důstojníci strážního oddělení kosmodromu se na něj zdálky dívali: „Aha, starej Graybound se nám vrátil. To jsem zvědavěj, kdy ten konečně přijde o licenci. Takovej jako on do vesmíru vůbec nepatří. Podívej, má na rameni papouška! Kdyby ho teď náhodou potkal Rhodan, ten by mu dal! Šéf není tak tolerantní jako my...“